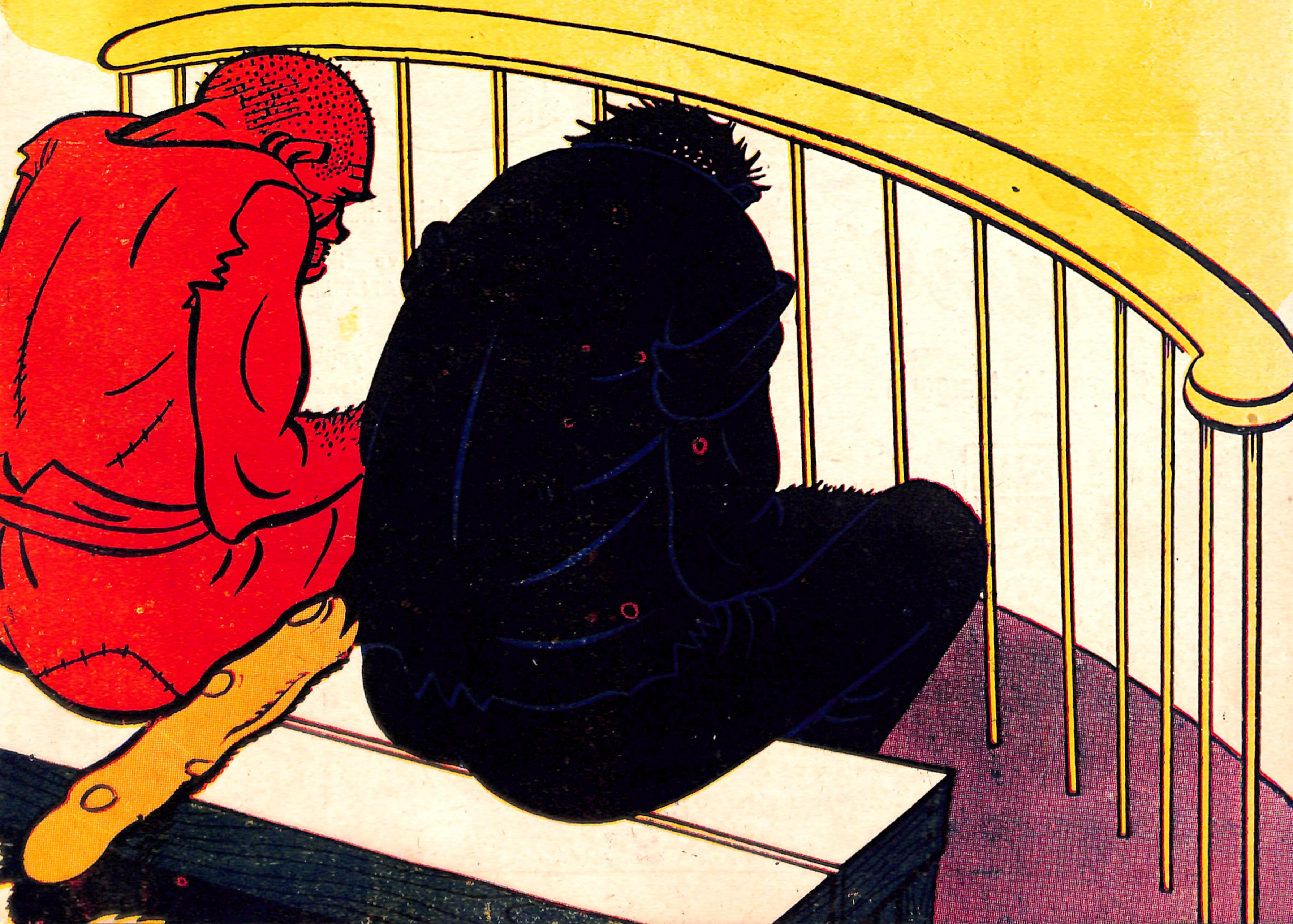
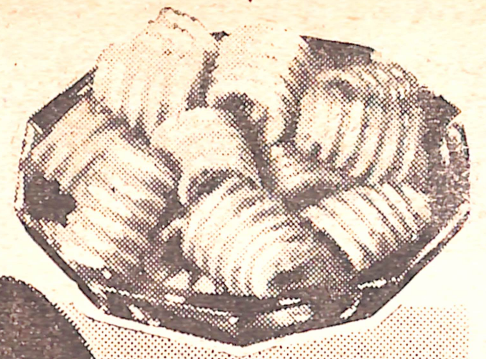
Akbaba

— Suçlular, ayağa kalkınız!

Bugün her sofrada bulunduğu muhakkaktır!

Sana

Kahvaltılık Margarin

S.25

Pek tabiîdir, çünkü iyi bir mal daima hakettiği rağbeti buluyor.

Bugün birçok ev hanımı, sabah ve ikindi kahvaltısı için sandviç, bisküvi ve pastalarını daima SANA ile hazırlıyorlar çünkü SANA çok besleyicidir.

İmalinde kullanılan sâf ve birinci nevi yağlar sayesinde vücudünüze lâzım olan kaloriyi ve A, D vitaminlerini temin eder. SANA hakikî bir enerji kaynağıdır ve gayet ucuzdur.

Pastalarınızı de hazırlarken SANA kullanmak cidden bir zevktir: tam bir muvaffakiyet elde edeceğinizden emin olabilirsiniz.

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

ÖLDÜRESİYE

DEHŞET!.. DEHŞET!.. DEHŞET!..

ROMANLARIN EN HEYECANLISI!.. POLİS ROMANLARININ EN MÜTHİŞİ!.. KALBLERİ DEHŞET İLE ÇARPTIRACAK, NEFESLERİ KORKU İLE DURDURACAK BİR ŞAHESER!..

AKBABA - AYDABİR YAYINLARI

Birkaç Güne Kadar Çıkıyor

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10 Daire 8
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

SAYI : 184 C.: 7 22 EYLÜL 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

HAFTANIN AKİSLERİ :

MESELE

Yazan :
Yusuf Ziya ORTAÇ

BİR çuval undan kaç kilo ekmek çıkar?.. Liselerimiz kaç sınıf olmalıdır? On bir mi, on iki mi?.. Öğle tatili on ikiden bire kadar mı, birden ikiye kadar mı sürmeli? İşte bizim meselelerimiz!

Acaba, ömrümüzde bir gün, bir saat, bir dakika oturup da:

— Şu İstanbul meselesi ne olacak?

Diye, zavallı kafamızı - ama ne zavallı! - iki avcumuzun içine alıp düşünmek aklımıza - ama ne akıl! - hiç geldi mi?

Şimdi, hangi İstanbul meselesi? Diye yüzüme bakmak için kâğıdın üstünde bön bön suratımı arayanlar bile olacaktır!

Evet baylar, bir İstanbul meselesi vardır ve düşünülmemiştir bile, konuşulmamıştır bile, incelenmemiştir bile!

Şu güzel İstanbulun, şu efendi İstanbul'un, şu tarih dolu İstanbulun eskiden kaç nüfusu vardı dersiniz?.. Pek sayan olmadı ama, ya altı yüz bin, ya yedi yüz bin!..

Bunun iki yüz binini Ankara çekti mi?.. Evet!.. Geriye kalan nedir? Dört, beş yüz bin.

E, ya şimdi?.. Aşağı yukarı bir buçuk milyona yakın galiba...

Lûtfen söyler misiniz bana, eski nüfusunun iki misli halk bu şehre nereden geldi?.. Niçin geldi?.. Nasıl geldi?..

Köyünde geçinemeyen rençber, yıllardır soluğu İstanbulda alıyor. Malûm ya, eski payitaht bir masal ülkesidir: Taşı, toprağı altın!

Pencerenizden, sırtında patlıcan küfesiyle geçen perişana, lâhana turşusu ile dolaşan Avaremuya, yaşaran gözlerinizle bir bakınız: şalvar param parça, mintan pıllım pıllım!.. Kumaş yamanmamış, yama ya manmıştır!.. Böyle bir insanı, bir medeniyet dünyasının caddesine bıraksanız, yürüyüş durur, trafik felce uğrar: Acaba Merihten mi indi diye!..

Bir yandan gecekondular, bir yandan göçmen evleriyle kuşatılan İstanbul, çoktan İstanbulluktan çıkmıştır.

Hiç bir hastalık, teşhis konmadan tedavi edilemez, değil mi?

HAFTANIN FIKRASI

BİT!

Ahmet Haşim, Nâzım Hikmet'e düşmandı. Eski İstiklâl mahkemesi azalarının da bulunduğu bir mecliste, sesini dehşetle ürperterek yumruğunu masaya vurdu:

— Neden bu alçağı asmıyorsunuz, neden?..

Haşimi kızdırmayı seven bir dostu sordu:

— Neden asalım?

— Komünist!..

Dostu, gülümsiyerek omuz silkti:

— Haşim, bu memlekette mürteci var mı?

— Var...

— Saltanatçı?

— Var...

— Halifeci?

— O da var...

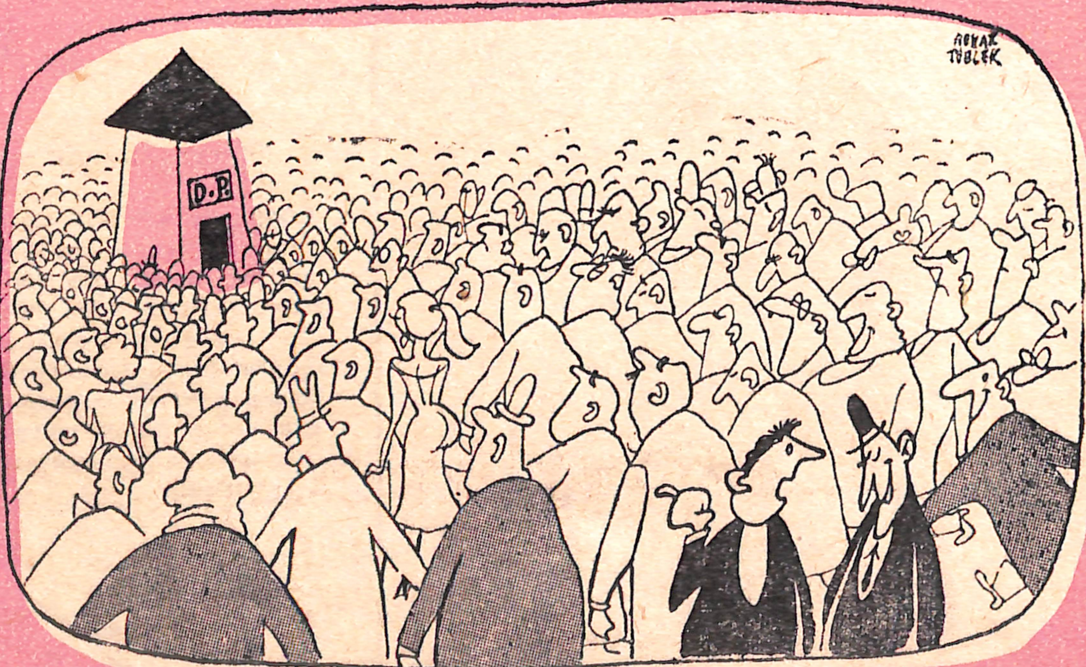
— Eh, ne olur, bir de komünist bulunsun!

Haşim, zehir gibi bir kahkaha attı:

— Beyefendi, beyefendi... Sizin başınızda bir bit bulunsa, saçlarınızı şefkatle okşayarak: «Eh, ne olur, bir tanecik de bitimiz bulunsun!» mu dersiniz?

Karga

ŞEHİR MECLİSİ AZALIĞI İÇİN D.P. YE 3000KİŞİ MÜRACAAT ETTİ: (Gazeteler)

— Şeker mi dağıtılıyor?..
— Daha tatlı... Şehir meclisi adaylığı!... (Nehar Tüblek)

ORMANLARIN FAALİYETİ

(Şadi Dinççağ)

SİYASÎ MEVSİMLER :

EYLÛL

MEVSİMİN de siyasîsi olur mu diyeceksiniz. Olur. Hattâ ayların, günlerin bile vardır. Meselâ, eskiden 19 Ağustos siyasî bir tarihti. Abdülhamid'in tahta çıktığı gün. Üç kişinin bir araya gelmekten korktuğu o devirde, 19 Ağustos oldu mu, donanmalar yapılır, fişekler atılır, mehtaplar yakılır, sünnet düğünleri, kına geceleri, vur patlasın, çal oynasın giderdi.

Yine meselâ, 10 Temmuz siyasî bir gündür. Meşrutiyetin ilân edildiği tarih... Hani hürriyet kahramanı Niyazi Bey Rumeli dağlarından geyiğini önüne katıp inmişti ya, işte o gün... Hani şarkısı bile vardır:

Yaşasın Niyaziler, Enverler!
Var olsun hamiyetli askerler!

Bu tarihlere, Cumhuriyetten sonraki bir çok ünlü aylarımızı, günlerimizi de katabiliriz. Fakat bence, siyasî ayların en önemli si eylül ayıdır. Şairlerin «Giryeli bulutlar» la ağlayan bir dul kadına benzettikleri eylül, bizim hayatımızda, hele iktisadî hayatımızda bir kaç yıldır mühim bir yer aldı:

Rahmetli Recep Peker'in Başbakanlığı zamanında aldığı 7 Eylül kararlarını hâlâ unutamayız. Türk parası, henüz «ayarlama» kelimesinin icat edilmediği o tarihte, birden bire kıymetinden düşürülerek ayarlanmış, piyasa altüst edilmişti:

C. H. P. iktidarının malî ve iktisadî işlerimizdeki bu programsız programlılığı sayesinde, nice züğürtler, Allahın inayeti ve devlet babanın gayretiyle zengin ve nice zenginler züğürt oluvermişlerdir!

Allah ulema efendilerimize zeval vermesin, şikâyet ettiğimiz pahalılık, paramızın bugünkü hali, hep onun neticesi imiş: 7 Eylül'ün!..

Evvelki hafta, hepimize kan ağlatan bir 6 eylül gecesiyle karşılaştık. Bu da, netice itibariyle millî varlığımızı sarsmıştır. Her yumruk, her sopa, her balta, millî servetimize indi, onu yaraladı, onu paraladı!

Ne kaldı şunun şurasında?.. Bugün Eylülün 17 si değil mi?.. Daha sonuna 13 gün var!.. On üç!.. Aman ne korkunç rakam!... Millî hayatımız için değil ama, şu Eylülden o kadar gözüm yıldı ki, kendi küçük, hususî hayatım için bile korkuyorum artık!..

Ne dersiniz, şu uğursuz ayın otuz gününü diğer on bir aya taksim edip Eylül'ü takvimden çıkaramaz mıyız?

Bu suretle, hiç hissedilmeden memur maaşlarından yapılacak bir aylık tasarruf, yeni bir ikramiye maaşı olarak verilir ki, göstereceği propaganda tesiri de caba!..

AĞABABA

POLİTİKA DÜŞKÜNÜ!.

(Nehar Tüblek)

İÇME SULARI

İstanbul Belediyesinden:
Havaların serinlenmesi üzerine su sarfiyatı azaldığından, bazı şüpheli içme sularının kontrolüne başlandığı ilân olunur.

GELENLER, GİDENLER

Geçen hafta Tarsus vapuru ile Avrupadan beş yüz adet naylon iç çamaşırı, üç yüz şişe lavanta, muhtelif cins kırk sekiz kürk memleketimize gelmiş ve ceplerinde yüzer Türk lirası bulunan bir çok vatandaşlar, hem biraz gezip eğlenmek, hem de kışlık ihtiyaçlarını tedarik etmek üzere memleketimizden ayrılmıştır.

İLÂN

İstanbul Belediyesinden:
Yedi senedir, yazın güneş, kışın kar altında kalmak suretile mukavemet rekorunu kıran Taksimdeki Opera binasının bu yıl da inşasına başlanmıyacağı iftiharla ilân olunur.

O BAŞKA

Mehtapta, genç kız, sevgilisine şımarıyordu:

— Beni seviyor musun?

— Tabii...

— Nasıl?

— Bütün kalbimle, tekmil mevcudiyetimle, her şeyimle, hayatımdan çok...

— Hazreti Âdem'in Havva'yı sevdiği kadar mı?

Âşıkı sıkıntılı bir duralama geçirdi, sonra:

— O başka, dedi. Düşün ki Cennetteyken Âdem'in tercih hakkı yoktu..

İMLÂ

Patron, genç bir daktilo kız alacaktı. Güzelce birine sordu:

— Sizi alacağım. Ama imlâ biliyor musunuz?

Bu kelimeyi ilk defa duyan kız, yukarıdan aldı:

— A, tabii... O da sual mi?

— Peki, meselâ sevişmek dilelim. Bunu nasıl yazarsınız?

Kız, müstakbel patronunun gözlerinin içine bakarak güldü:

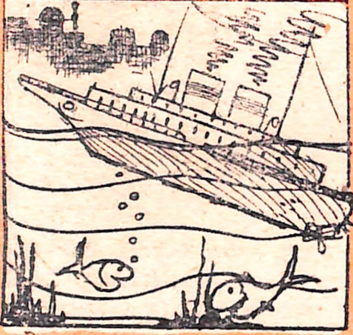
— Çeşit çeşit. Ama siz hangisini tercih ederseniz tabii...

Savarona

GECE yarısıydı. Büyük Millet Meclisinde, Halk Partisi hükûmetinin son bütçesi konuşuluyordu. İktidar çoğunluğunun karşısında muhalefet bir avuçtu.. Ama, bir avuç ateş!.. Bir avuç barut!..

Bir aralık uzun boylu, kuru ve katı yapılı, saçları alâburuş kesilmiş bir mebus kürsüye çıktı:

— Ne olacak bu israfın sonu!..

Kürsüye bir balyoz indi. Bu, onun yumruğuydu.

— Bir keyif gemisi var: Adı Savarona!.. Bu gemiyi Marmarada yüzdürmek için neredeyse devletin bütçesini batıracağız!..

— Yaşaaaa Bravooo!..

— Bu geminin ocağında yanan servetle her yıl, bin köy suya kavuşur. Bin köy ışığa kavuşur. Bin köy yola, okula kavuşur!..

— Yaşaaa!.. Bravooo!..

— Bu gemiyi satalım!.. Yok mu talibi?.. Yok mu yeryüzünde bizden başka alacak hovarda?!..

— Yaşaaaa!.. Bravoooo!..

— Yoksa, yalvarırım, yakarırım, Marmara ortasına çeksinler ve bir topille denizin dibine indirsinler. Bu, Halk Partisi hükûmetinin, Türk milletine biricik iyiliği olsun!..

Muhalefet cephesi coşmuştu. Alkışlar, duvarlardan tavanlara çıkıyor, tavanlardan yerlere iniyordu.

— Yaşşşa!.. Bravooo!..

Hatip, gecenin kahramanıydı.

kürsüden indi ve sağlı sollu tebrikler arasından geçerek yerine oturdu.

Hâlâ, Meclisin havası, bir dakika evvelki heyecanla ürperirken, kürsüde bir başkasını gördük. Bu başkası, bir C. H. P. mebusuydu. Sesi, mitinğ sesi değildi onun. Yumruğu havada sallanmıyor, elleri, boşlukta çırpınmıyordu. Dinlerken, tatlı bir hikâye anlatıyor sanırdınız.

— Arkadaşlar, dedi, siz Savaronanın nasıl alındığını, niçin alındığını, kime alındığını ve kimin aldığını bilmiyor musunuz? Alkışlarınıza coşkunluklarınıza bakılırsa, bilmiyorsunuz. Eh, öyleyse ben size anlatayım: Atatürk hastaydı Fransadan getirilen bir büyük hekim, onun şehrin havasından uzak, deniz ortasında yaşamasını tavsiye etti. Hemen bir gemi aradılar ve Savaronayı buldular. Atatürk, bir çocuk gibi sevindi. Ömrünün belki de son sevinciydi Bu. Bir kaç ayı bu güzel gemi içinde avunarak geçmiştir... Şimdi o, bir gemiden, bir yattan ziyade, hazin bir tarihtir. Siz bize, bu gemiyi batır değil, bir hatırayı yak, bir tarihi yık diyorsunuz!..

İktidar hatibi kürsüde bir dakika sustu. Sonra, gözlerini muhalefet sıralarına çevirerek:

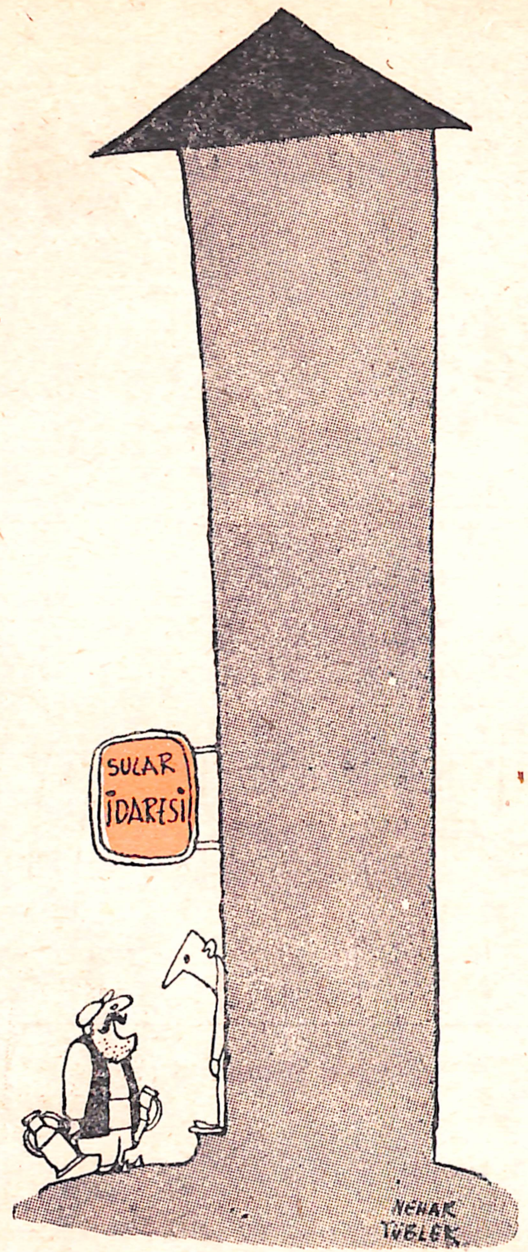
— Muhterem arkadaşlar, dedi, Savarona, Savarona!.. Anladık!.. Fakat bu gemiyi alan kimdir? O zamanın Başvekili, sayın lideriniz, Celâl Bayar!.. Onun yüreğindeki Atatürk sevgisi huzurunda hürmetle eğilir ve bu gemiyi aldığından dolayı kendisine teşekkürler ederim!... Arkadaşımın Marmara ortasında bir torpil atıp batırma teklifine gelince... Hayır, bunu yapamıyacağız!.. Halk Partisi iktidarı, Türk milletine ait hiç bir serveti batırmamak için iş başında bulunuyor!

Aradan altı yedi yıl geçti... Şimdi, bu uzak geceyi nereden mi hatırladım?.. Gazetelerden gözüme ilişen bir telgraftan: Haşmetlû Irak Kralı hazretlerini Akdenizin süt mavisinde gezdiren Savarona yatı Fransa sahillerinden İtalya kıyılarına gelmiş!

Dost ve kardeş bir devletin hükümdarına karşı gösterdiğimiz bu cömert nezaket karşısında, ne kadar memnun olsak azdır.

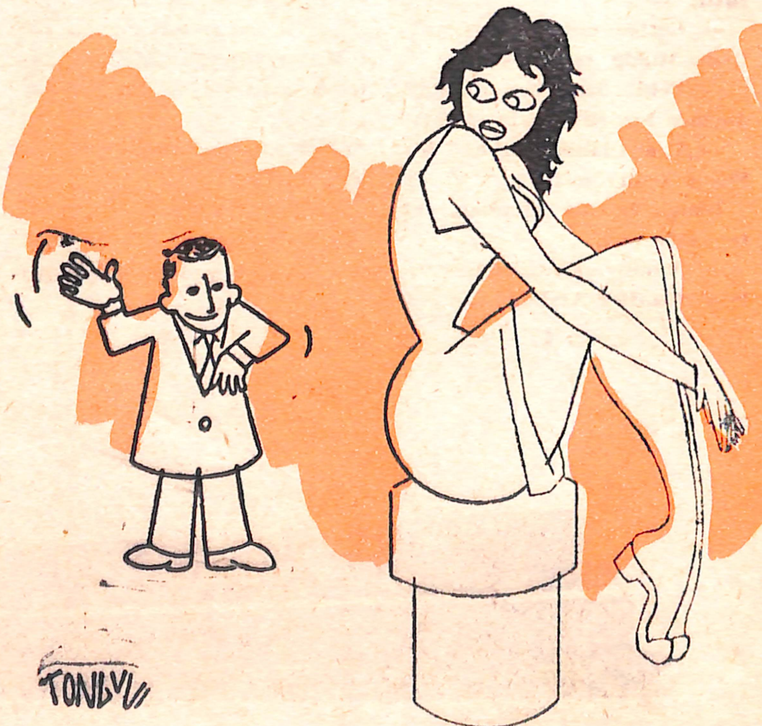
Yalnız, içimde gizli bir şüphe var: Acaba o bütçe oturumunun iki hatibi şimdi ne düşünüyorlar?..

ÇİMDİK

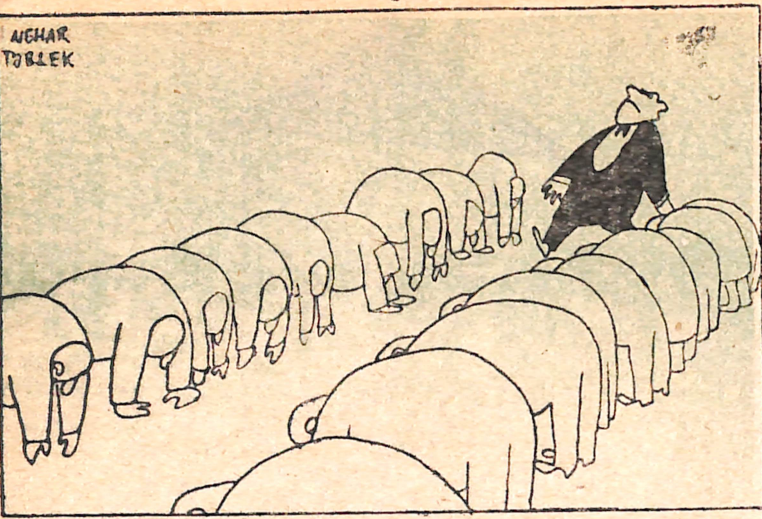
Sütçü — Aman hemşerim, gayri suların mikroplu olduğunu demeyin, işlerimize sekte veriyon!..

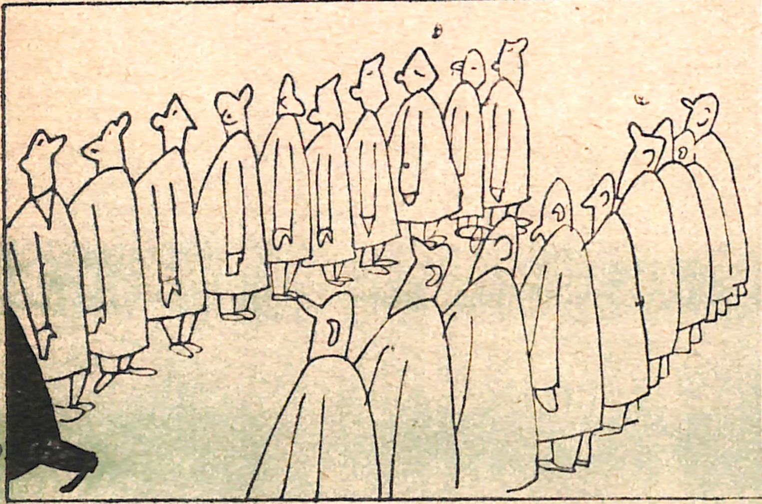
(Nehar Tüblek)

— Kocanız mektep arkadaşımdır bayan Saadet... Çocukluğumuzdanberi onunla her saadetimizi paylaşırız!...

(Tonguç Yaşar)

SABAH JİMNASTİĞİ!..

(Nehar Tüblek)

İNTİRAM

Şehir Tiyatrosunun ilk temsili gecesiydi. Artistlerin çıkış kapısına birikmiş bir hayranlar kalabalığı, tanınmış sanatkârlardan imza toplamak için bekleşiyordu. Bir genç kız, Muhip Arcıman'a bir defter uzattı:

— Lütfen imzalar mısınız? Dedi. Muhip, tatlı sesiyle:

— Peki ama, ben kimim? deyince kız şirin şirin güldü:

— A, sizi bilmez miyim? Siz Suavi Tedü'sünüz...

Bunun üzerine Arcıman, defteri iade etti:

— Yanılıyorsunuz güzelim, Ben Muzaffer Arslan'ım...

MİYOP

Ada'nın kayalıklarından iki güzel genç kız denize giriyorlardı. Tam soyundukları sırada uzaktaki kayanın üstünde bir erkek başı göründü. Kızlar çığlığı bastılar. Adam:

— Telâş etmeyin canım!. dedi. Ben burnumun ucunu göremiyecek kadar miyopum...

Kızlar yatıştıktan sonra, yavaşça torbasından bir dürbün çıkardı.

— Hani miyoptunuz? diye itiraz ettiler.

— İyi ya işte... dedi meçhul adam. Miyopsam kör değilim ya? Onun için dürbün kullanıyorum işte...

TUZLU ÖPÜŞ

SİZ tanımazsınız doktor Hilmi'yi, ama ben gayet iyi tanırım. Yer yüzünde bunun kadar miskin, bunun kadar kılıbık herif az bulunur. Hani bir atasözü vardır: öksüz oynaşa çıkmış, ay er kenden doğmuş diye... İşte Hilmi de, müzmin kılıbıklığının en hâd safhasında, lâyık olduğu cezayı buldu ve oynaşayım derken kendi oyununa kurban gitti. Hâdise gerçi pek acıklı görünür ama aslında o kadar feci değildir. Anlatıyorum:

Önce şunları bilmeniz lâzım: Harun kadar zengin değilse de, doktor Hilmi, Molière'in meşhur kahramanı Harpagon'a rahmet okutacak kadar cimridir. Bu cimriliği yüzünden taşrada hekimlik edip köylü efendimizin liracıklarını, binbir güçlükle, yavaş yavaş apartıman haline tahvil etmişti. Sonra, iyi cins tazılar gibi burnu iyi koku aldığından, otomobil ithalinin tahdit edileceğini sezip daha önce bir Buick yakaladı. İşte ne geldiyse, başına o hınzır Buick araba yüzünden geldi.

Hilmigiller (affedersiniz yeni usul nebatat veya hayvanat terimlerine döndü ama) tatillerini geçirmek için İstanbul'a geldiler diye duymuştum. Ama sadece duydumdu. Daha gidip aramağa vakit kalmadan Gurebâ hastahanesinden bir telgraf:

«Çabuk gel, ölüyorum, yoksa vasiyetimden faydalanamazsın! — Hilmi»

Aman, demeğe kalmadan koştum. Bu zamanda Gurebâ hastahanesine gitmekle Amerikaya gitmek arasında fark yok. Allahtan basın kartı işe yaradı da, «döviz güçlükleri» nin bir kısmı halledildi, biz de uzun merasimden sonra hastahaneye girebildik. Besbelli erken davranmıştım. Çünkü zavallı doktorun sevgili karısı henüz teşrif buyurmamışlardı. Doktor milletinden birini hastahanede görmekle aşçıyı yemek kazanında görmek arasında pek fark yok. İnsanın güleceği geliyor âdeta. Lâkin, bizimkini sargılar içinde, bitkin bir halde görünce, doğrusu gülmem ağzımda dondu:

— Ne oldun yahu? dedim. İnledi:

— Sorma kardeşcağzım... Bir otomobil kazasına kurban gittik...

— Sakın Buick...

— Tarihe karıştı. Boğaz'da... Feci bir çarpışma... Kadıncağız ağır yaralı...

Bir an, gözlerim parladı:

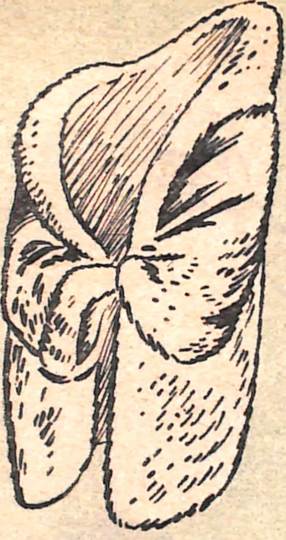
— Demek karının sıhhi vaziyeti fena, ha? diye bağırmışım.

— Yok canım, dedi. Çok şükür, o

Pendik — İzmit yolunun trafik çizgisi çizildi!..

(Şadi Dinçcağ)

İTİBAR

AŞK!

KADIN!

TEŞYİ VE İSTİKBAL!

demir gibi. Ben otomobildeki kadın dan bahsediyorum...

Şaşkınlığımdan ses tellerim don du anlaşılan ki, gık bile diyemedim. Hilmi ve bir başka kadın? Hem otomobilde, hem Boğaz'da?

— Anlat, yoksa öleceğim, yahut seni öldürürüm!

Tehdidimdeki keskinlik, zavallı bacağayı canlandırdı âdeta. İnleye inleye anlattı:

— Çok güzel bir kadındı. Dayanamadım. Yalnızdım. Beyoğlundan geçerken başımı uzattım arabanın penceresinden: «Götürelim» dedim. Beni şoför zannetti anlaşılan: «Boğaza gidiyorum» dedi. Canıma min netti. Yanıma aldım. Hemen tünelden geri döndük. Gittik.

— Sonra? Nerde çarpıştınız?

— Patlama, anlatıyorum. Büyük derede epey eğlendik. İçimden de, «Ah bizimki olmalı da görmeli, oh ulan Hilmi, bekârlığında gülmedin, o zaman yiyemediğin haltları beş çocuk babası olduktan sonra yemek kısmetmiş, canına değsin» diyordum. Ben bizimkinin o gün Emirgân'a geleceğini ne bileyim? Hem o akşam karanlığında, döner ken nasıl tanıdı? Anlıyamadım. Biz döndük. Tam Ayazağa'ya gelirken, dayanamadım. Yanımdaki âhû gözlü, olgun dudaklı güzeli bir kere daha öpeyim dedim. Ah bu sevdâ alışverişlerini sinemada meşketmek yok mu? Canıma okudu. Tam hâtunun dudaklarını tadıyordum ki, bir şangırtı koptu. Ne kadar ön cam varsa(kadıncağızın yüzüne dolmasın mı? Çarpışmışız meğer.

— Vah kardeşim, geçmiş olsun...

— Ya, sorma. Onu hastaheneye kaldırdılar. Beni karakola...

— Ay sen yaralanmadın mı kazada?

— Yo... Hafif bir sıyrıktan başka birşey yoktu bende..

— E, bu halin ne?

— Dinlesene yahu? Geç vakit karakoldan eve telefon ettiler. Bizimki bir hışım, damladı. Hava yağmura çevirmiş meğer ben içeri de ifade verirken, Elinde koca şemsiye vardı. İşte ne olduysa orada oldu. Polislerin gözü önünde...

Hasta bir daha inledi:

— Kendimi kaybetmişim. Aman kardeşim, benden sana vasiyet: ya evlenme, yahut uslu dur!

— Hikâyeci —

Patron — Eeeee... Ben yokken ne yaptın bakayım?..
Daktilo — Daktilo öğrendim!..

GÖRÜNMEYEN adam

Venedik Festivalinde

FAKİRİ eskiden tanıyanlar, görünmemenin sırrını nasıl İngiliz romancısı H. G. Wells ten aldığımı hatırlarlar. Mr. Faust, Cagliostro, Joseph Balsamo gibi tarihin sayılı hokkabazlarınınkine hiç benzemiyen ve asri Hint fakirlerinin, Yogi'lerin «tayy-i mekân» (mesafe aşımı) hünerinden pek farklı bir kabiliyettir bu. Dün durup dururken istihareye yattım: «Yahu» dedim kendi kendime, «şimdi pasaport çıkart, bu buhranlı günlerde Polatkan'dan döviz koparmaya çalış... Neymiş? Hazret gazetecilik vazifesini yerine getirecekmiş? Ne lüzum var efendim bu külfetlere? Vazife yapmanın çeşitli şekilleri vardır. Hele benimki gibi gizli imkânlara sahip olanlar için. Bereket bizimki, masum, kötüye kullanılmıyan bir gizli imkân...

Ve derhal kendimi Venedik'te, bir gondolün içinde buldum. Padişahın atı için, Nef'i adındaki şair: «Tayyeder âlemi bir göz yumup açıncaya dek...» demiş. Yani siz gözünüzü kırpıncıya kadar o at, dünyayı bir baştan bir başa geçermiş. Bizimki de öyle oldu. Vakit geceydi. Festivale ertesi günü devam edilecekti. Mehtap da vardı. Önce, karşımdaki levhaya baktım, sahildeki: «Sporting Club».. Tamam... Bunun Monte-Carlo şubesinde Gina Lollobrigida şarkı söylerdı. Herhalde film festivali için şarkılarına burada devam edecektir, dedim ve içeri daldım. Tabii girdiğimi gören olmadı. Gina, locasındaydı. Ama ne kadın, muhterem okuyucularım, ne kadın! İşte bu kadar olur. Benim orada olduğumu bilse, tabii soyunmazdı. Neyse, bu tarafları kapalı geçelim. Gina, güzelim göğsünü şişiren geniş bir nefes aldıktan sonra, derinden derine şarkı söyliyen bir kadın sesini dinledi:

— Ah. dedi, ne güzel ses. Kim bu kadın?

— Madam Satric, dedi, oda hizmetçisi.

— Ne olur bu akşam benim yerime şarkı söylese...

— Zannetmem ki kabul etsin, dedi hizmetçi. Çünkü asıl adı Vicky Antier'dir ve her akşam size piyanoda o arkadaşlık eder, sizden sonra da şarkı söyler...

Gina'cığım somurttu. Sırası geldiği için salona geçti. Projektör ışığının altında mart kedilerini andıran sesiyle şarkısına başladı. Hiç kimse, Gina'nın yüzüne bakmıyordu. Bakılacak daha güzel yerleri vardı. Salonda bulunanların konuşmalarına kulak misafiri oldum. Silvana Pampanini, meneceriyle beraber gelmişti. Dişlerinin arasından:

— Gördün mü? diyordu. Sen benim yüzümdeki çiçek bozuğunu bir türlü lehime bir reklâm vesilesi yapamadın. Halbuki bak, Gina'nın meneceri, tifodan kısılmış sesini nasıl kullanıyor!

Clark Gable, öteden çapkın çapkın göz kırptı. Bir eliyle kepçe kulağını çekiştirdi:

— Bana bak, diye seslendi. Fazla vaktim yok. Yarın dönüyorum, şar kıyı kısa kes de gondol safasına çıkalım, yoksa hava alırsın...

Clark'ın böyle seslendiğini duyanlar, Gina'nın şarkısını bir yana bıraktılar. Onu alkışlamağa başladılar. Nihayet, spiker, çaresiz kaldı, Gina'yı, giyinmesi için soyunma odasına götürüp Clark Gable'i mikrofona davet etti:

— Şimdi istiyen, meşhur artiste sualler sorabilecek... dedi.

İstanbullu muhabirlerden tıknaz ve tıknefes biri mikrofona geldi. İtalyanca sordu:

— Kadınları elde etmek için ne yaparsınız?

Clark, delikanlıyı şöyle aşağıdan yukarı bir süzdü ve:

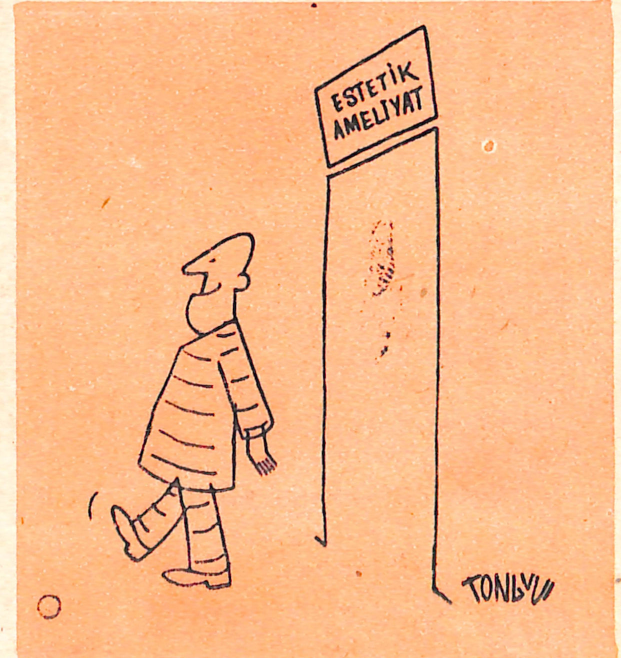

BEDDUA

— Bir şeycikler demem, inşallah büyüyünce İstanbul valisi olursun!..

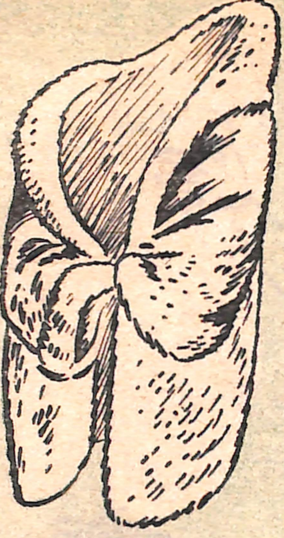
(Uğur Köseahmetoğlu)

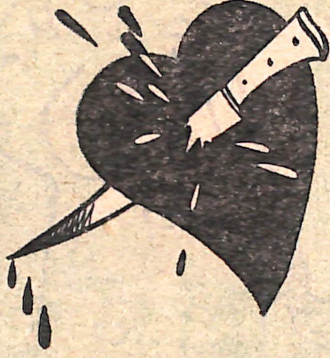

YAZISIZ!..

(Tonğuç Yaşar)

İTİBAR

AŞK!

KADIN!

TEŞYİ VE İSTİKBAL!

demir gibi. Ben otomobildeki kadından bahsediyorum...

Şaşkınlığımdan ses tellerim dondu anlaşılan ki, gık bile diyemedim. Hilmi ve bir başka kadın? Hem otomobilde, hem Boğaz'da?

— Anlat, yoksa öleceğim, yahut seni öldürürüm!

Tehdidimdeki keskinlik, zavallı bacağayı canlandırdı âdeta. İnleye inleye anlattı:

— Çok güzel bir kadındı. Dayanamadım. Yalnızdım. Beyoğlundan geçerken başımı uzattım arabanın penceresinden: «Götürelim» dedim. Beni şoför zannetti anlaşılan: «Boğaza gidiyorum» dedi. Canıma minnetti. Yanıma aldım. Hemen tünelden geri döndük. Gittik.

— Sonra? Nerde çarpıştınız?

— Patlama, anlatıyorum. Büyükderede epey eğlendik. İçimden de, «Ah bizimki olmalı da görmeli, oh ulan Hilmi, bekârlığında gülmedin, o zaman yiyemediğin haltları beş çocuk babası olduktan sonra yemek kısmetmiş, canına değsin» diyordum. Ben bizimkinin o gün Emirgân'a geleceğini ne bileyim? Hem o akşam karanlığında, dönerken nasıl tanıdı? Anlıyamadım. Biz döndük. Tam Ayazağa'ya gelirken, dayanamadım. Yanımdaki âhû gözlü, olgun dudaklı güzeli bir kere daha öpeyim dedim. Ah bu sevdâ alışverişlerini sinemada meşketmek yok mu? Canıma okudu. Tam hâtunun dudaklarını tadıyordum ki, bir şangırtı koptu. Ne kadar ön cam varsa(kadıncağızın yüzüne dolmasın mı? Çarpışmışız meğer.

— Vah kardeşim, geçmiş olsun...

— Ya, sorma. Onu hastaheneye kaldırdılar. Beni karakola...

— Ay sen yaralanmadın mı kazada?

— Yo... Hafif bir sıyrıktan başka birşey yoktu bende..

— E, bu halin ne?

— Dinlesene yahu? Geç vakit karakoldan eve telefon ettiler. Bizimki bir hışım, damladı. Hava yağmura çevirmiş meğer ben içeride ifade verirken, Elinde koca şemsiye vardı. İşte ne olduysa orada oldu. Polislerin gözü önünde...

Hasta bir daha inledi:

— Kendimi kaybetmişim. Aman kardeşim, benden sana vasiyet: ya evlenme, yahut uslu dur!

— Hikâyeci —

Patron — Eeeee... Ben yokken ne yaptın bakayım?..
Daktilo — Daktilo öğrendim!..

— Sizin yapmadıklarınızı! dedi. Millet bastı kahkahayı, çocuk mah çup oldu, oturdu. Güzel bir kadın çıktı ortaya. Maria Corday'dı, galiba, yeni yıldızlardan:

— Sizinle bir film çevirmek için ne yapmalıyım? diye sordu. Clark, çapkın çapkın güldü:

— İki saat sonra gelin de, onu ayrıca görüşelim, burada herkesin içinde meslek sırlarını ifşa edemeyiz... dedi. Birdenbire büyük bir kalabalık mikrofonun etrafına birikmişti. Meşhur yıldız o gürültüde ortadan kayboldu. Nereye gittiğini bildiğim için peşinden kovalamadım. Yavaşça kapıdan sıyrıldım. Bir gölge kımıldadı:

— Oh, ne güzel, tıpkı film çeviri yormuş gibi öpüyorsun...

Halbuki, umumiyetle film yıldızları, öpüşme sahnelerinin sahteliğinden şikâyetçidirler. Külâhıma anlatsınlar onu. Bu sesi duyunca, görünür hale geldim. Sophia Loren'di. Delikanlı ise kaçmıştı. Şahane yıldızın yanına yaklaştım. Kendimi takdim ettim:

— Ay, dedi, Türk gazetecisisiniz demek? Ama şarışınsınız ya?

— İltifat etmeyin. Gerçi, saçlarım vaktiyle sarıydı, ama şimdi...

— Beyaz saçlı erkeklere bayılırım...

— Filmlerinizde hiç öyle değilsiniz...

— Siz filmlerimi gördünüz mü?

— Tabii, hepsi İstanbul'da oynadı.

— İstanbul mu? neresi burası?

— İstanbul işte. Hani Silvana'lar, Yvonne Sanson'lar gelmiştiler ya...

— Meksikada mı bu şehir?

— Hayır, Türkiyede.. Mademki Türk gazetecisiyim...

— Ooohhh, affedersiniz. Coğrafya beni ilgilendirmedi hiç de...

— Malûm, sizi neyin ilgilendirdiğini bilirim...

Gözleri süzüldü, mehtapta gülümsedi:

— Bütün Türkler sizin kadar zeki midir?

— Tabii daha da zekidirler. Hem hepsi benden iki defa daha iri, daha yakışıklı, daha kuvvetlidir...

— Şimdi hatırladım, dedi. Halbuki geçen sene buraya gözleri iki yarı istikamete bakan bir Türk rejisörü gelmişti. Onu gördükten sonra...

Sonra dudakları titriyerek inledi:

— Ah, bir İstanbul'a gelebilsem. Bana bir film angajmanı teklif etmez misiniz?

— Vallahi bilmem, dedim.

— Üste para da veririm...

— O halde, dedim, filme hacet yok. Siz gelin. Muhakkak ki İstanbullular, sizin kadar cins bir kısrak, şey, pardon, cins bir artist görmemişlerdir, parayla gösteririz...

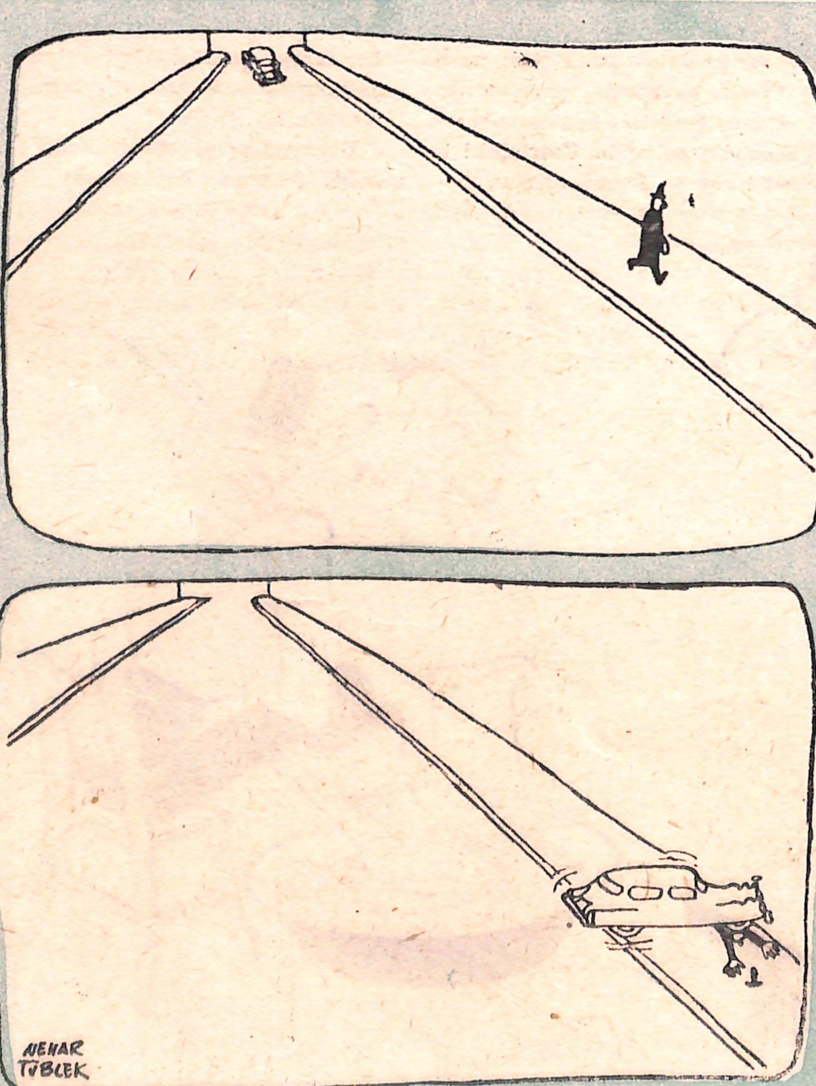
Bundan o kadar hoşlandı ki, kahkahalarla gülmeğe başladı. Lâkin bir horoz sesi duydum. Sabah yaklaşıyordu. Ertesi gün, gösterilecek filmleri seyre gidecektim. Alelâcele tele-stezi usuliyle yazıyı Akbaba'ya telleyip, yatacak bir yer tedarikine çıktım.

— Görünmeyen Adam —

— Bir yarım bilet!..

(Tonguç Yaşar)

«İstanbul sokakları, hem geniştir, hem dardır!..»

(Nehar Tüblek)

RED SEBEBİ

Salamon, Raşel'e rastladı:

— Ah madmazel Raşel... dedi. Bir ay önce size mektup yazmiş, evlenmek istemiştim. Cevap bilem vermediniz...

Zengin bir ailenin kızı olan Raşel, soğuk soğuk cevap verdi:

— Ayda be... Sen benim parami istiyorsun... Oyle olmasaydi, cevap vereyim diye mek tubuna onbeş kuruşluk pul da eklerdin!

MUHABERE

Berber, çırağına yaklaştı:

— Ulan, dedi, seni kovarım. Dikkat ettim, ne zaman şimdi çıkan müşteriyi traş etsen, mutlaka suratını kesip pamuk yapıştırıyorsun...

Çırak ustasının kulağına eğildi:

— Kusura bakma ustacığım, kesik o kadar mühim değil. Bu akşam işim olmadığına dair, herifin karısına haber gönderi yorum böylelikle. Gece kapıyı aralık bırakıyor...

ZİFAF GECESİ

DÜĞÜN patırdısı bitmiş, yeni evliler nihayet yalnız kalmışlardı. İkisinin de yüreği heyecanla çarpıyordu. Bu mesut ânı ne büyük bir sabırsızlıkla beklemişlerdi.

Delikanlı, genç karısının ricası üzerine, arkasını dönmüş, onun soyunmasını bekliyordu. Dakikalar, saniyeler, bir asır kadar uzun geliyordu. Birdenbire karısının acı feryadı duyuldu:

— Ay, ay, ay!..

Delikanlı, bir yerine iğne batırılmış gibi, hızla karısına koştu. Karısı, yarı soyunmuş bir halde karyolanın üstünde duruyor, elleriyle, kollariyle, gözleriyle, kaşlariyle bellirsiz bir takım hareketler yapıyordu. Bütün hareketlerinde çok korkmuş insanlara mahsus bir hal vardı. Delikanlı korku ile sordu:

— Sevgilim ne oldu? Bir yerine bir şey mi battı?

Genç kadın yatağın içinde tepinmekte devam ederek:

— Fare, fare, diye bağırdı. Deli olacağım, fare, fare!.. İçime girdi, ay, ay, ay!..

Delikanlı bir çırpıda yatağın içini, genç karısının üstünü başını aradı:

— Sevgilim, bebeğim, ben hiç bir şey göremedim. Sakın sana öyle gelmiş olmasın?

Kocasının bu sözleri üzerine biraz da öfkelenen genç kadın:

— Rica ederim, nasıl olur? Diye itiraz etti. Gözümle gördüm, şimdi yere atladı, komodinin altına girdi. Düşündükçe deli olacağım!..

Delikanlı karyoladan atladı. Eline bir terlik alarak eğildi, komodinin altını araştırmağa başladı..

Bu sırada karısı bir çığlık daha attı:

— Koş, koş, fare karyolanın altına girdi.

Delikanlı emekler bir vaziyette karyolanın altına girdi. Elindeki terlikle, çat, pat, şuraya buraya vurmağa başladı:

— Hay Allah belâsını versin, kaçtı!..

Genç koca, yüzü kıpkırmızı bir halde, kan ter içinde karyolanın altından çıktı ve karısına izahat verdi:

— Kaçtı şeytan fare, nereye gittiğini göremedim!

Gözetleme noktasındaki bir nöbetçi gibi, karyolanın üzerinden etrafı gözetlemekte olan genç kadın bir feryat daha kopardı:

— Yetiş!.. Allah aşkına yetiş!.. Fare tekrar komodinin altına girdi.

Zavallı koca, yıldırım hızıyle komodinin altına atıldı. Ama muvazenesini kaybettiği için, ayağı kaydı. Başı şiddetle komodine çarptı. Komodin sallandı. Üzerindeki tuvalet eşyası, kolonya şişesi, ayna, tarak, krem kutusu, saat, büyük bir gürültü ile yere yuvarlandı.

Bu hali gören genç kadının korkusu geçmiş, yerine açık bir öfke belirmişti:

— Darılma ama kocacığım, çok beceriksizmişsin!.. Komodinin üzerinde ne var ne yok hepsini devirdin!.. Saatım, kolyem, bileziklerim mahvoldu.

Genç kadının sözleri yarıda kaldı. Gözleri korkudan yusyuvarlak bir halde haykırdı:

— Aman koş, fare gardrobun altına girdi!..

Zavallı delikanlı soluk almadan gardrop istikametine atıldı. Koca gardrop sallandı. Üzerinde ne varsa, yerlere döküldü. Kadın öfke ile bağırdı:

— Vallâhi sen deli olmuşsun!.. Nedir bu yaptığın canım? Küçücük bir farenin hakkından gelemiyorsun!.. Bari hiç evlenmeseydin!.. Bir fareyi yakalamağı beceremeyen bir adam, karısını elinde nasıl tutabilir?

Burnundan soluyan delikanlı da artık içerlemeğe başlamıştı.

— Ama rica ederim, beni size kedi diye kim tanıttı? Siz beni bir fare avcısı olarak değil, bir koca olarak aldınız!..

Karı koca bu münakaşada iken fare saklandığı delikten çıkmış, odanın bir köşesinden öteki köşesine gitmişti. Fareyi fark eden genç evlilerin ikisi birden, ellerine ne geçtiyse, farenin gittiği tarafa fırlatmağa başladılar. Terlikler, fırçalar, kolonya şişeleri, havlular havada uçtu. Gözleri kan çanağına dönen delikanlı, deli gibi bir köşeden öteki köşeye koşuyor, karyoladan yere, yerden komodinin üstüne fırlıyor. Bu arada zaman zaman yükselen karısının çığlıkları onun gürültüsünü bastırıyordu.

Nihayet, uzun bir mücadeleden sonra küçücük fare öldürüldü. Delikanlı âdeta bir lokomotif gibi soluyarak karyolanın kenarına otur du, terlerini silmeğe başladı.

Genç kadın, hâlâ ayakta, karyolanın üzerinde duruyor, sinirleri bir türlü yatışmıyordu. Kocası:

— Yorgunluktan bittim, diye söylendi. Çok rica ederim lâmbayı söndür de yatalım!

Kadın:

— Allah göstermesin, diye cevap verdi. Ben yatmam! Lâmbayı da söndüremem!

— Neden karıcığım?

— Ya bu farenin bir arkadaşı vardıysa? Şimdi çıkar. Belki bunlar da çift çift dolaşıyorlardır.

— Rica ederim, çocukluğu bırak!. Lâmbayı söndür ve yat!..

— Hayır, imkânı yok!

Delikanlı öfke ile yerinden fırladı. Lâmbanın düğmesini çevirdi.. Oda, zifiri bir karanlığa gömüldü. Ama bu anda karısının keskin bir çığlığı bütün apartımanı çın çın çınlattı:

— Ay, ay, ay!, Galiba yine fare...

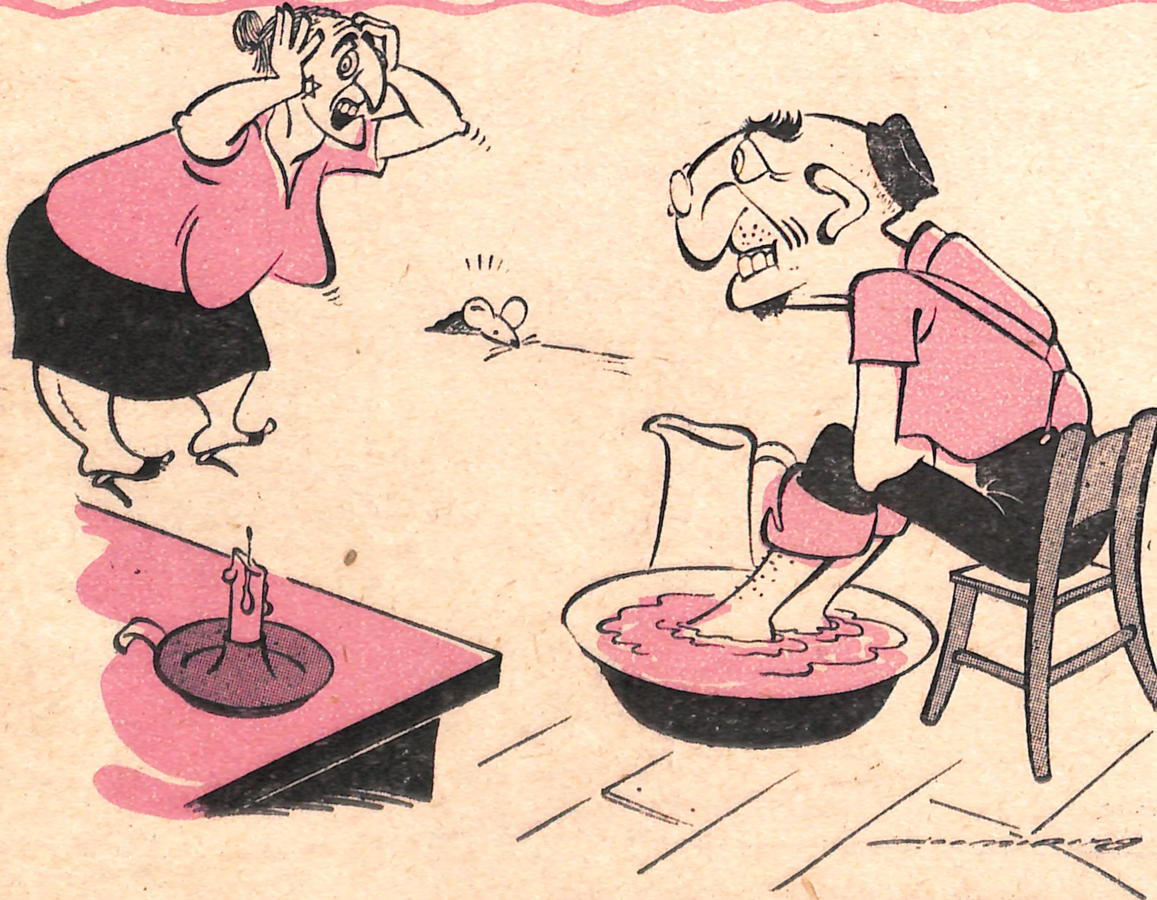
Delikanlı tekrar ışığı yakmaktan başka bir çare göremedi. Oda tekrar aydınlandı. Karısı, karyolanın bir köşesine çekilmiş, ayakta duruyordu. Gözleri korkudan yine yusyuvarlak olmuştu.

Bu sırada dairelerinin zili üstüste bir kaç sefer çalındı. Delikanlı, sırtına ropdöşambrını geçirerek kapıya gitti. Gelen, apartıman kapıcısıydı. Şeytanca bir gülüşle gülümseyen kapıcı, bağıra bağıra şunları söyledi:

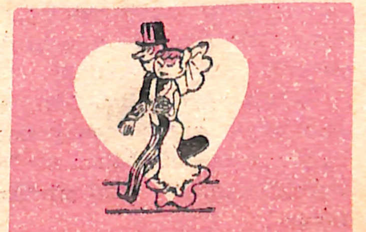
— Efendim, apartıman kiracıları selâm söylüyorlar, gürültüden uyuyamıyorlarmış. Beyefendi ile hanımefendi iştahlarını biraz da başka gecelere saklasınlar, diyorlar.

Yeni evliler, ancak şafak söker ken yataklarına girebildiler.

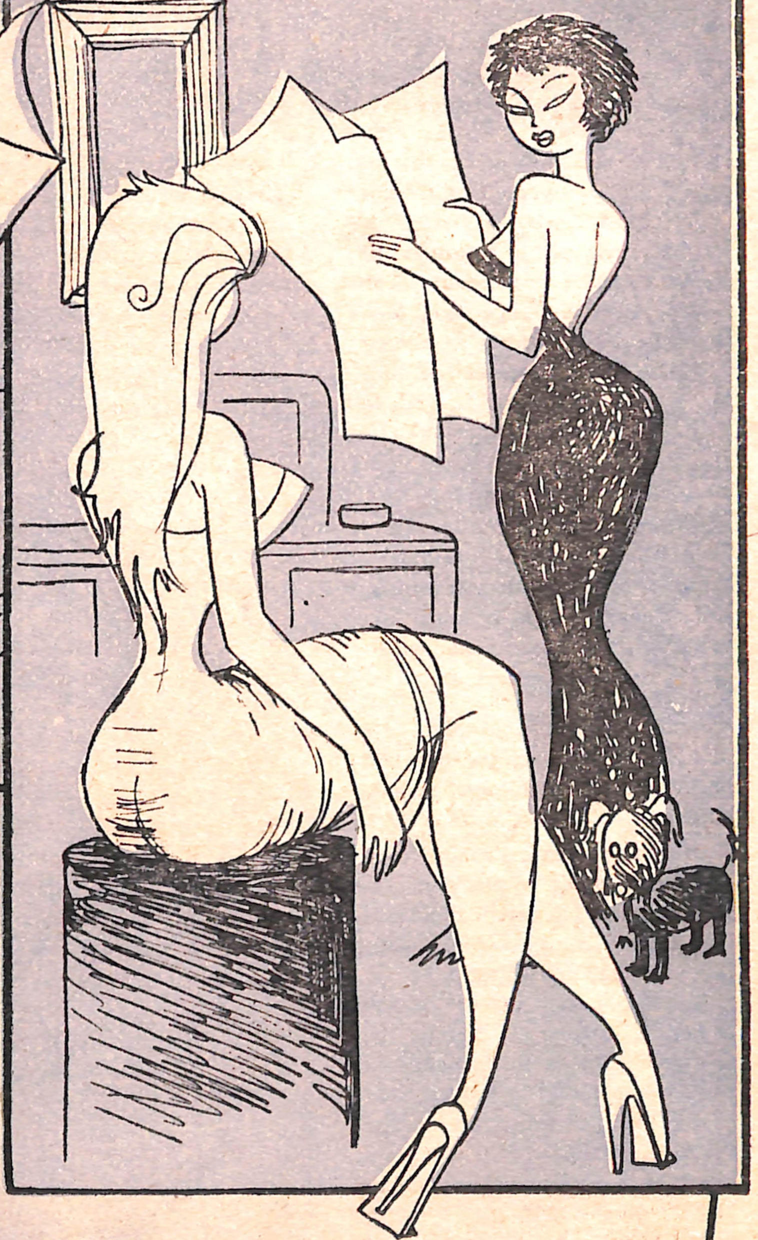
O. YAZAR

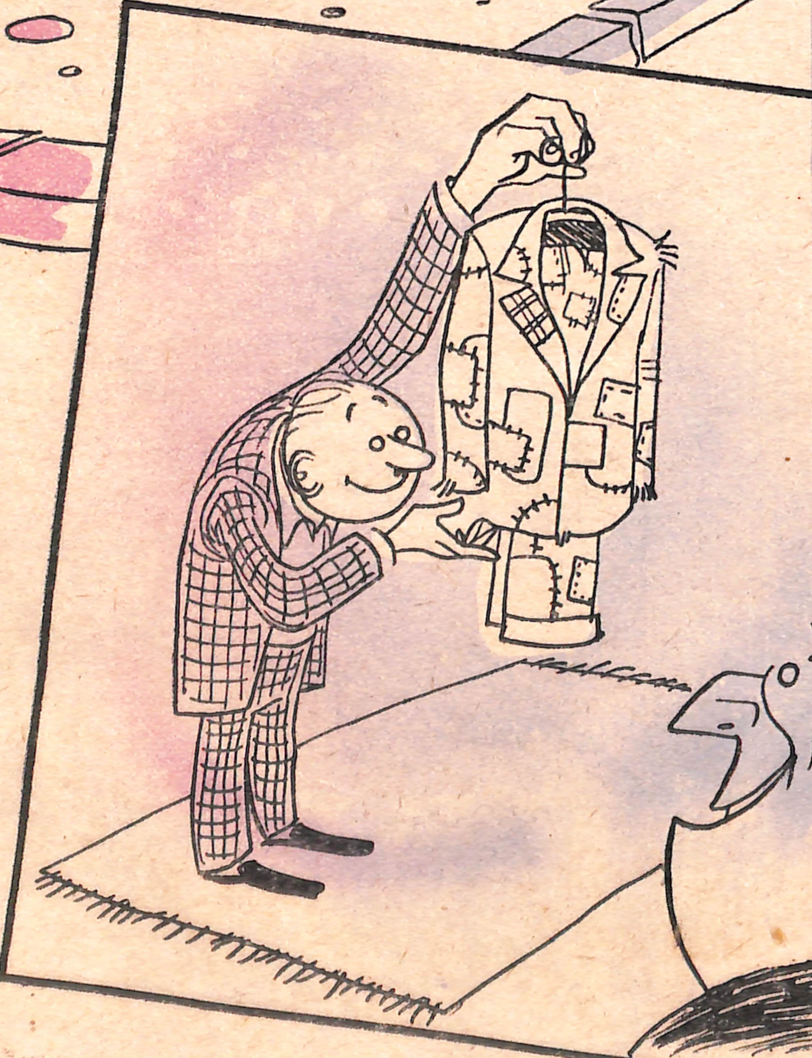

— Salamon!.. deli misin be?.. Yuzme bilmeden suya yirilir mi?..

AMERİKADA ESKİMEZ ELBİSE YAPILDI. (GAZETELER)

MATMAZEL MÖPYÖ } Şinayder

BİZİM İstinyedeki yalı, körfezin ağzında, ve Yeniköy istikametindeki burunda idi. Bunun mukabil tarafındaki «Tokmak burnu» denilen yerde de Mısır hidivi İsmail paşanın sarayı vardı.

Yazın, mehtaplı gecelerde, hidiv sarayının denize doğru uzayan tarasasında, kızlardan mürekkep harikulâde bir saz heyeti geç vakitlere kadar fasıl yapardı.

Körfez.. Sarayın önü kayık ve sandal kalabalığından geçilmez olurdu. Tarasa karanlık olduğundan sazendeler görülmez, sade parmaklarından fışkıran nağmeler işitilirdi.

Debdebe ve ihtişamı dillere destan olan İsmail paşaya dair bilâhare yeni bir çok hikâyeler dinledim.

Osmanlı padişahı ile her hususta yarışa çıkan ve ekseriya ona galebe çalan bu yarım hükümdarın bilhassa israfı, tarihte eşine rastlanmamış mertebede idi.

Hidivlik makamında bulunduğu zamanlar kendisine İstanbuldan bir haber götürenlere torbalarla altın ihsan eylediği, o vakitler Mabeynle kendi arasında bir nevi irtibat memurluğu vazifesini gören «Kara Kâhya» adında bir Ermeniyi tükenmez servet sahibi kıldığı halkın ağzında dolaşan mevsuk rivayetlerdendi.

İşte bu İsmail paşa, Osmanlı ricalini bin türlü ihsan ve hediyelerle kendi arzularına imale edip padişahtan nim bir istiklâl kopardıktan sonra meşhur bir Avrupa seyahatine çıkmıştı.

Bu meyanda Fransaya da uğradı ve hekimlerin tavsiyesi üzerine, istirahat ve tebdilhava maksadiyle Vişi denilen su şehrine gitti.

Orada, kalabalık maiyeti ve her zamanki debdebe ve darâtile gözleri kamaştırarak zevku safa sürüyordu. Fransa hükûmeti, Fahametmeaba bilmem hangi bir asilzadeye ait büyük bir şatoyu tahsis etmişti. Paşa burada, unvanının ve servetinin müsaadesi genişliğinde, kendi memleketinde yapamıyacağı neler varsa, yapmakta idi.

Bir gün, ufak bir kasaba olan Vişi'nin sokaklarında camekânları seyrederek geziyorken, bir fotoğrafçının mostrasında harikulâde denecek kadar güzel bir kadın resmini gördü.

Fahametmeap durdu... Baktı... Nazarlarını bu tasvirden ayıramıyordu.

Maiyetinde bulunan Fransız mihmandar, onun bu hayranlığını sezdi, sordu:

— Güzel bir kadın, değil mi; Altes?

— Evet; çok cazip. Acaba kimdir?

— Parisin en meşhur artistlerinden... Matmazel Şinayder.

— Çok tanınmış mıdır?

— Şöhreti dünyayı tutmuştur, Altes.

— İsmini nasıl dediniz?

— Şinayder.

— Hâlâ Pariste midir?

— Kuvvetle tahmin ederim.

Paşa, ismi bir iki defa kendi kendine tekrar ederek, zihnine iyice yerleştirdi.

Şatoya döndükleri zaman hususî kâtibini çağırdı; ona şu emri verdi:

— Şimdi, Parise, sefareti seniyeye bir telgraf çekiniz. Bu akşamki trenle buraya Şinayderi göndersinler.

— Başüstüne, efendimiz. Lâkin sadece Şinayder dersek kâfi mi? Bir sıfat ilâvesine lüzum yok mu?

Fahametmeap gülümsedi:

— Kâfi dedi. Onu Pariste bilmiyen yokmuş. Sefaret de onu elbet tanır..

Kâtip çekildi. Arkasından, paşa,

— Hey gidi günler hey... Eskiden Hayganoşa: «Seni sevoorum!» deyinces, gözlerinin içi güleridi...
— Şimdi bu lâfı edinces ne yapoor?
— Bıyık altından güloor!..

mahremi esrarı olan mabeyncisini çağırdı. Ona da, mânalı surette göz kırparak, şu talimatı verdi:

— Bu akşam buraya geç vakit, Şinayder isminde biri gelecek.. Hemen içeriye alır, doğruca hamama sokar, sonra da yatak odama götürür, bana da haber verirsiniz. Anladınız mı?

— Peki efendimiz!

Ve paşa hazretleri memnun, geceyi sabırsızlıkla beklemeye koyuldu..

★

Sefareti seniye sır kâtibi, müstacel işaretiyle gelen telgrafı sefir paşa hazretlerine götürdü..

— Nedir oğlum?

— İsmail Paşa Hazretlerinden bir telgraf var.

— Nasıl? Sıhhat ve âfiyetleri berkemaldir, inşaallah?

— İşaret buyurmuyorlar.

— Bir emirleri mi var?

— Müstacelen Şinayder'i Vişiye istiyorlar. Bu akşamki trenle gönderilmesini emretmişler.

Sefir paşa, sakalını avucunun içine alarak bir müddet düşündü. Nihayet bekliyen kâtibe:

— Biz bulmağa kalkışıcak olursak uzun sürer dedi. İyisi, hidiv paşa hazretlerinin arzularını hariciyeye bildirmek ve onların delâletlerini rica etmektir. Söyleyin arabayı hazırlasınlar... Ben kendim hemen gidivereyim.

★

Fransa Hariciye Nazırı en büyük silâh ve mühimmat fabrikatörü Mösyö Şinayderi beşuş bir çehre ile huzuruna kabul etti. Kapısını kapattırıp içeriye kimsenin girmemesini tembih ettikten sonra, ona dedi ki:

— Aziz dostum!. Biliyorsunuz: Mısır, Türkiye ile olan bağlarını gevşetti.. Nim bir istiklâl kazandı. Bu istiklâlin yakın bir âtide tam olması çok muhtemeldir.. Şarktaki ananevî nüfuzumuzu bu memleket üzerine de teşmil eylemek politikamızın icaplarındandır. Şimdi elimizde müstesna bir fırsat var. Hidiv hazretleri misafirimiz bulunuyorlar. Kendileri Vişidedirler. Bu sabah, sefarete bir telgraf çekip sizinle âcilen görüşmek arzusunu izhar etmişler. Kimbilir? Belki de bu mülâkat neticesinde bir haylı top, tüfek, cephane siparişi olabilir. Bu, Fransız sanayii için büyük bir zafer teşkil eder. Lütfen bu akşam trene atlayıp Vişiye gidin. Artık bu işin muvaffakiyetle başarılmasını sizin dirayetinizden bekliyorum. Yalnız şunu da ilâve edeyim: Bu, Şarklı prensler acaip adamlardır. Tuhaf tuhaf kaprisleri olur. Bunları hoş görmek, bu adamların suyuna gidip her dileklerine katlanmak zaruridir. Bunu da hatırdan çıkarmayın.

— Peki Ekselâns! Hiç merak buyurmayın.. Ben işi idare ederim.

★

Saat, gece onda, Paris treninden elinde bir tek ufacık yol çantasiyle Vişi istasyonuna çıkan Mösyö Şinayder, doğruca şatoya gitti.

Kapıcı, Paristen geç vakit beklenilen bir zatın hemen içeriye alınarak, mabeynciye haber verilmesi hakkında emir almıştı.

Koştu, gitti. Mabeynciyi buldu.

— Misafir geldi! dedi.

— Getirin buraya.

Biraz sonra, mabeynci karşısında şuh, fettan bir yosma yerine, tohuma kaçmış kıranta bir herif görünce şaşaladı.

— Kimsiniz? diye sordu.

— Şinayder... Telgrafla emrettiğiniz adam..

Mabeynci, herifi tepeden tırnağa kadar bir daha süzdü..

— Sen, Şinayder?.

— Evet.

Mabeyncinin dudağı ikrah ile, nefretle büküldü... Fakat ne diyebilirdi? Almış olduğu emri mutlaka yerine getirmeli idi.

— Peki! dedi.. Gel benimle.

Üst kata çıktılar. Mabeynci hamamın kapısını açtı.

— Gir.. Yıkan!

Bir de ustura gösterdi..

— Traş ol!

Herif: «Âdet böyle demek!» diyerek ve Nazırın da son tembihlerini hatırlıyarak bilâ itiraz bu emirlere inkıyat ediyordu

Hamamdan çıkınca, kapıda bekliyen mabeyncinin peşi sıra yatak odasına girdi.

— Bekle, habis! Paşa şimdi gelecek..

İçeride dokuz doğuran fahametmeaba haber saldılar:

— Şinayder geldi.. Emirlerinizi ifa ettik.. Yatak odasında bekliyor.

Etekleri zil çalarak, pür tehalük yatak odasına dalan paşa bir de ne görsün? koskoca, kartaloz bir herif,ten fanilâsiyle koltuğun birine oturmuş, şaşkın bir halde, bu maceranın sonu nereye varacağını beklemekte..

— Sen kimsin, be mel'un? Ne arıyorsun burada?

— Emrinizi alıp geldim, Altes! Bendeniz Şinayder fabrikasının meclisi idare murahhas azası ve müessislerinden, Şinayder'im!

— Ben sizi çağırmadım. Gönderen haltetmiş!

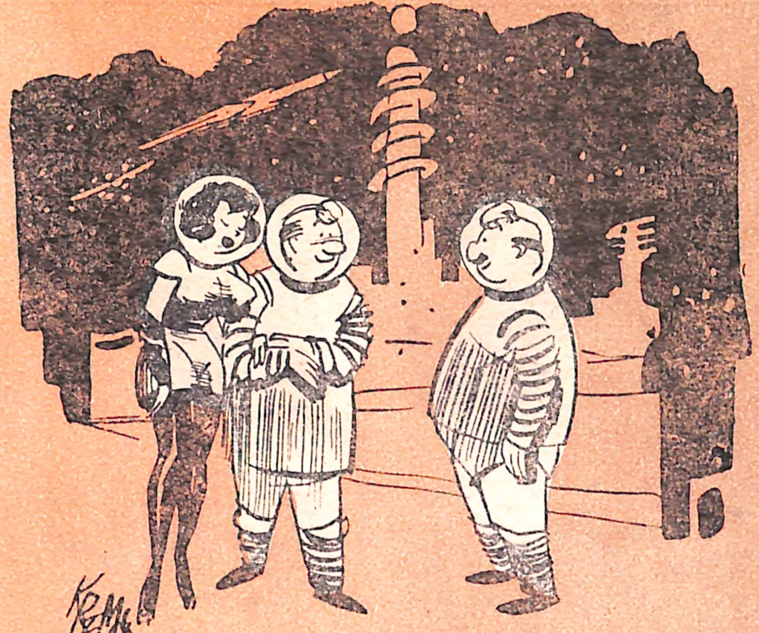
— Teessüf ederim Altes! Lâkin beni Hariciye Nazırı gönderdi. Sefaretinizin de iltiması üzerine...

Fecî yanlışlık ortada idi. Bunu düzeltmek, herifi tatyip etmek, kendisinden özür dilemek icap ediyordu.

Bu işi, yine bizim zavallı sefire havale ettiler. Şinayder fabrikası oldukça mühim bir sipariş aldı. Ve bu kepazelik, Mısır hazinesine - bilmem gerçek, bilmem yalan - tam bir buçuk milyon Osmanlı altınına mal oldu.

Ercümend Ekrem TALU

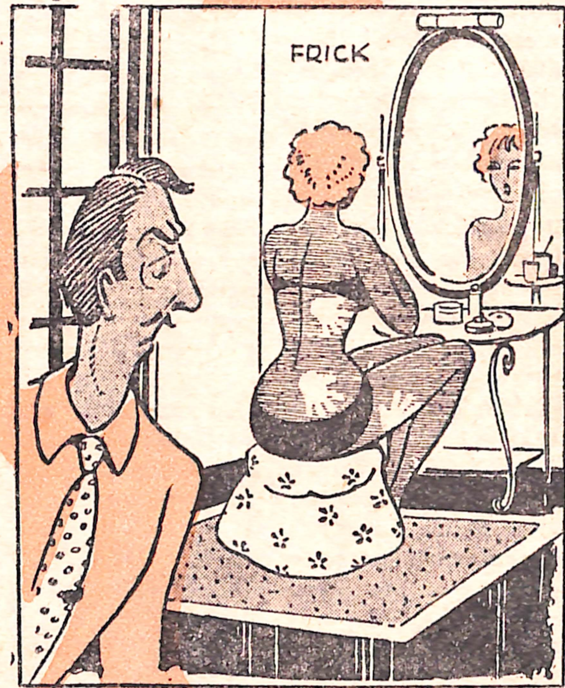
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

2000 SENESİNDE

— Ayda evlendik... Ama, balayımızı nerede geçireceğimizi daha kararlaştırmadık!..

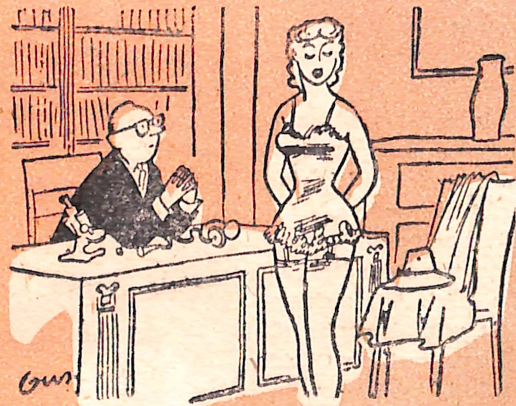
— İtalyan —

— Plâjda arkadaşın Pol'e rastladım. Çok nazik genç... Beni hiç yalnız bırakmadı!..

— Belli, belli!..

— Fransız —

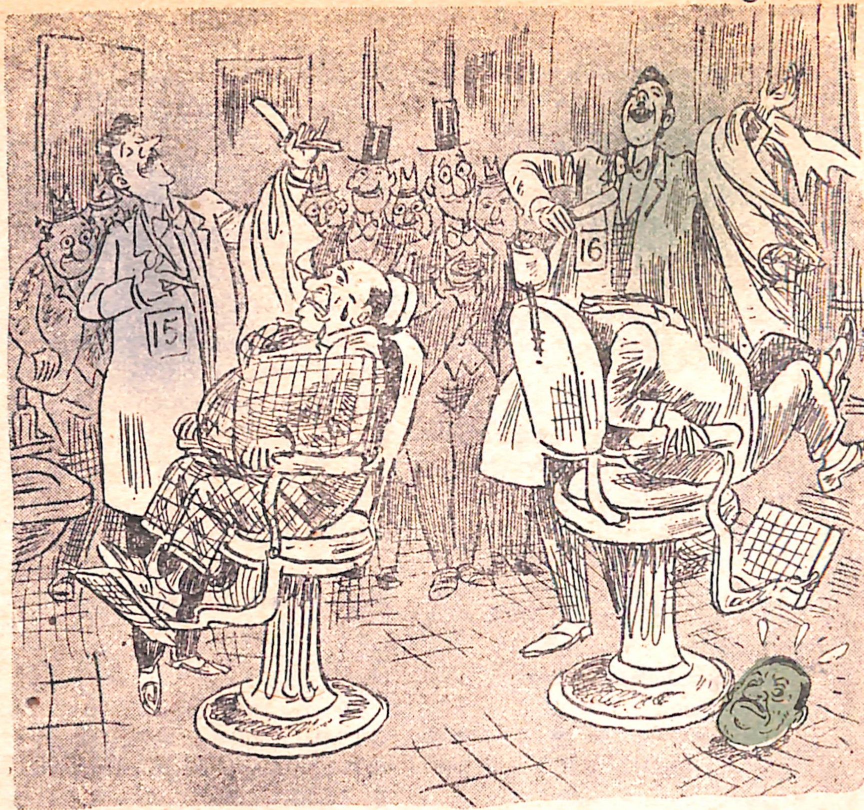

— Ben de hiç bir hastalığım olmadığını biliyorum doktor... Yakında evleneceğim de... Kendimi yabancı bir erkek yanında soyunmağa alıştırıyorum!..

— Fransız —

KAZALARI ÖNLEMEK

15 numaralı berber — Bak, on saniyede bir sakal traşını bitirdim...
16 numaralı berber — Bak, ben bir saniyede saç, sakal birden bitirdim!... (İtalyan)

LOUİSİANA'yı bilir misiniz? Amerikalı da olsanız bilemezsiniz. Çünkü her Amerikalının, koskoca bir kıta olan bu memlekette koskoca bir eyaleti, yani Louisiana'yı bilmesi kabil değildir. Hoş bilmeseniz de olur. Ama, bahsedeceğim hikâyeyi herhalde işitmişsinizdir: şu, Louisiana'lı güzel Louise'in başına gelen vakayı... Ne? Onu da mı bilmiyor sunuz? Sahiden Amerika hakkında da fikriniz yokmuş sizin de...

Louisa Mc Hastings, karabiber kralı Mc Hastings'in genç karısıdır. Mc. Hastings yetmişine ayak bastığı için, bu otuzundaki kadın da dul sayılır artık. Her dul gibi, bazı ihtiyaçlarını gidermek, içinin ateşini söndürmek için, namusu dairesinde faaliyette bulunur. Ne mi yapar meselâ? Yüzme havuzuna dalar, bilhassa bayıldığı otomobil kullanır. Bir keresinde yarışa bile girdi de, nizamlarda kadın şoför yarışa giremez diye bir kayıt olmadığı için kazandıydı. Çok iyi araba sürdüğünden değil tabii... Öbür yarışçılar ne haltediyor diye hep ona baktıklarından... O yarışta beş araba devrilmiş, yedi kişi yaralanmıştı.

Kaza meselesi şu: bizim Amerika'da pek bol olan bir kısım işsizler, kazaların sebebini araştırma kurumu diye bir enstitü kurmuşlardır. Bunlar aramışlar, taramışlar, nihayet kazaların yüzde yetmiş yedi buçuk virgül onda sekizinin kadınlar yüzünden meydana geldiğini tesbit etmişler. Sebepleri ni sayıyorlar, uzun uzadıya.

Mamafih, ben sebepleri Louisa'ya gelen mektuptan nakledeceğim. Aşk mektubu değil. Aşk mektupları bir müddet geldi durdu bu güzel kadına. Sonra kesildi. Çünkü herkes biliyordu ki, ne kadar zengin, ne kadar yakışıklı olursa olsun, tütüncü Harold Wilkie'nin oğluna güzel Louisa yüz vermez... Delikanlı da ümidini kesip bıraktı peşini hatunun.

Neyse, ben size bayan Mc Hastings'in aldığı mektuptan bahsedecektim. Günün birinde, postacı kapıyı kimbilir kaçıncı defa çaldı. Başlıklı, hemen hemen resmî bir mektup getirdi:

«Sayın bayan,

Güzel otomobil kullandığınızı takdir etmekle beraber, kurumumuz, sizin de diğer bütün kadın şoförler gibi feci bir kazaya meydan vermemeniz için, enstitümüzce yapılan büyük ve geniş anket neticesinden haberli kılınmanızı kararlaştırmıştır. Otomobil kazalarının, yapılan derin incelemeler sonunda, yüzde yetmiş yedi buçuk virgül on da sekizinin kadınlar yüzünden meydana geldiği anlaşılmıştır. Ekseriyetle robların etekleri, yahut geniş dantelli kolları, yahut ayakkabıların topukları bunda başlıca âmildir. Ya vites değiştirirken yahut fren yaparken, üzerinizde süs diye taşıdığınız elbise ve eşya, beklenmedik vaziyetler hâsıl etmektedir. Bir misal olmak üzere, Kentuccky eyaletinde geçen son kazayı hatırlatmakla zevk duyarız. Bildiğiniz gibi bayan Dolly adında bir kadın, kullandığı arabada saatte yüz kilometreyle giderken ansızın fren yapmış ve sonra hemen direksiyon yanındaki vites koluna kolyesi takıldığı için, vitesi düşürecek yerde yükseltmek yüzünden devrilmişti. Kolyenin kopmamasına sebep Hardy and Hardy müessesesinden alınmış olmasıydı. Bu durum karşısında, kurumumuz, yetkili otoritelere dayanarak araba kullanan kadınların, arabalarına bindikten sonra mutlaka bikiniyle kalmaları lüzumunu saygılarını sunarak bildirir. Havalar müsaittir. Amerika vatandaşlarının hayatı elinizdedir. Bu hayata değer vermelisiniz.

Kazaların sebebini araştırma kurumu»

— Nasıl oluyor da, bu Fas cehenneminden ayrılıyorsun da memnun olmuyorsun?..
— Fakat Cezayir'e gönderiyorlar!.. (İtalyan)

Bu mektup geldiği zaman, Louisa Mc Hastings arabasını garajdan çıkarmak üzereydi. Niyeti şehir dışında bir gezinti yapmaktı. Derhal garajda soyundu. Mevzuata hür metkâr bir vatandaş olduğundan, yüzme havuzuna girdermiş gibi, bikinisini giydi ve sürdü. Şehirden geçerken herkes, bayan Hastings'in yeni bir orijinallik keşfettiğini birbirine söylüyordu. Lâkin bir araba hemen hareket ederek Louisa nın peşine düştü. Polis mi? Ne münasebet. Şehir dışına çıktıktan sonraki yüz onuncu milde bu araba Louisa'yı durdurdu. İçinden Wilkie Junior, yani tütüncü Harold Wilkie'nin oğlu atladı:

— Ah, dedi Louisa, nihayet sana kavuştum..

Louisa şaşırmıştı.. Delikanlı da, mayoyla idi. Kadının şaşkınlığını görünce gülmeğe başladı:

— Hayır Louisa, dedi. Ben kazaları koruma kurumundan mektup almadım...

— Benim aldığımı ne biliyorsun?

Oğlan, ateşli ateşli kadını öpmeğe koyuldu:

— Çünkü o mektubu ben yazdım...

Gel de Louisiana'da kazalara mâni ol bakalım...

— Herbet Old —

DENİZ ASLANI

Yazan: EMİRKULU
Çizen: NEHAR TÜBLEK

BİRAZ MÜSAADE EDERMİSİNİZ ATLICIIIM..

5

HİÇ BİÇİMLİ BİR ERKEKTE YOK BURADA!..

ÖNE GEÇELİM BAYLAAAR... ÖN TARAF BOŞ..

KARICIM AYAĞIM SUYA GİRDİ GALİBA. AMAN DENİZ NE SICAK..

6

AMAN BURASI PEK EĞLENCELİ.. ONBEŞ GÜN BURADA PANSİYON KALALIM..

KABİNE ÇOK RAHAT YILDIZCIĞIM, AMA DIŞARISI ÇOK ŞIKIŞIK..

7

AMAN SAFFET.. BİRKAÇ DELİK BIRAK, HAVASIZLIKTAN BOĞULACAĞIZ..

SON DELİĞİ DE ÇORABIMLA TIKADIM KARICIĞIM...

Böreğim iştah açıcı, değil mi?

hem de ne kadar ucuz.

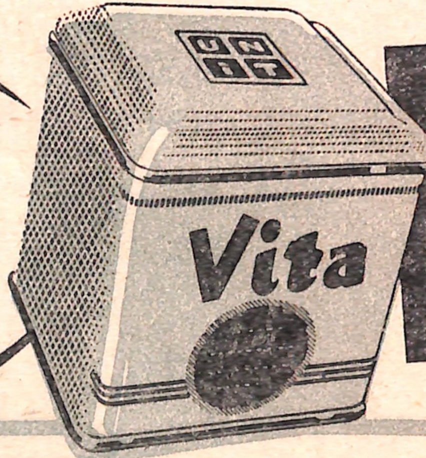
Evet, VİTA ile hazırlanan yemekler nefis kokulu, lezzetli ve aynı zamanda ucuzdur!

Bugün artık, herkes biliyor ki VİTA kalitesile emsalsizdir. İmalinde kullanılan iptidaî maddeler sayesinde, VİTA lezzetli ve besleyicidir, hazmı kolay ve hem de çok ucuzdur.

Siz de bugünden itibaren, bir deneyiniz : alacağınız fevkalâde neticeden memnun kalacaksınız.

VITA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

Vita

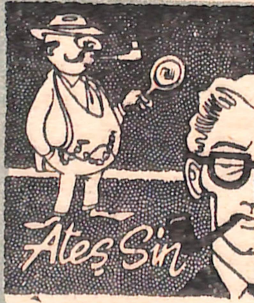
ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

V21

NEZAKET

Genç kız hemen onbeş dakikadanberi telefon kulübesindeydi. Kuyruk âdeta yirmi kişiyi bulmuştu. Artık, bekliyenlerin ne halde olduğunu siz tahmin edin. Derken kulübenin kapısı aralandı, herkes ileri doğru sallanırken genç kız en öndekine büyük bir nezaketle sordu:

— Ne olur, bana üç tane daha telefon fişi alıverir misiniz?

POSTA KUTUSU 69

Posta Kutusu 69 romanımız, muharririnin ansızın hastalanması yüzünden bu hafta neşredilememiştir. Gelecek sayımızda devam edeceğimizi umarak sayın okuyucularımızdan özür dileriz.

KILIBIK!

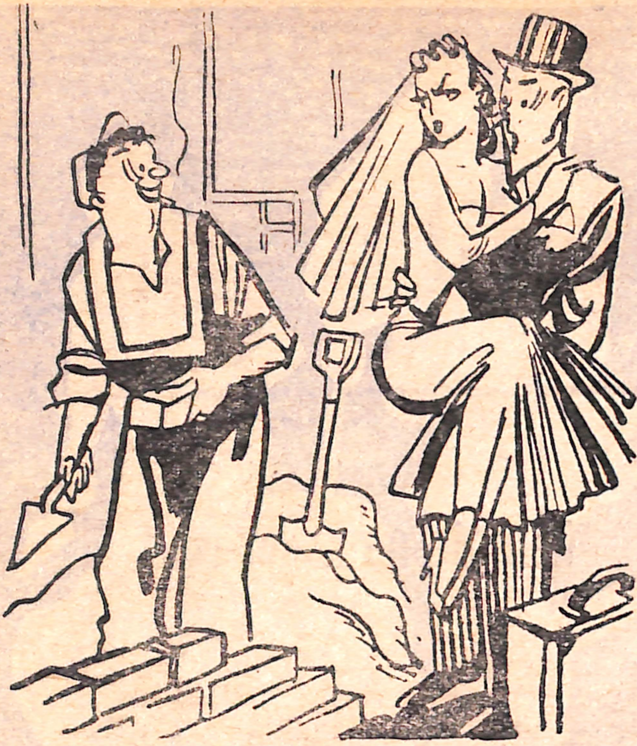
Ayhan evlenelidenberi arkadaşı Kâmil'i görmemişti. Müsait bir zamanında ziyaretine gitti. Hanımı komşularda idi. Kendisi de bir şeyler dikiyordu. Hayretle sordu:

— Bu ne?.. Yahu, evleneli şurada ne kadar oldu, şimdiden mi ceketinin düğmelerini dikiyorsun?

Ayhan, cevap verdi:

— Bu benim ceketim değil, karımın kostümü!..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

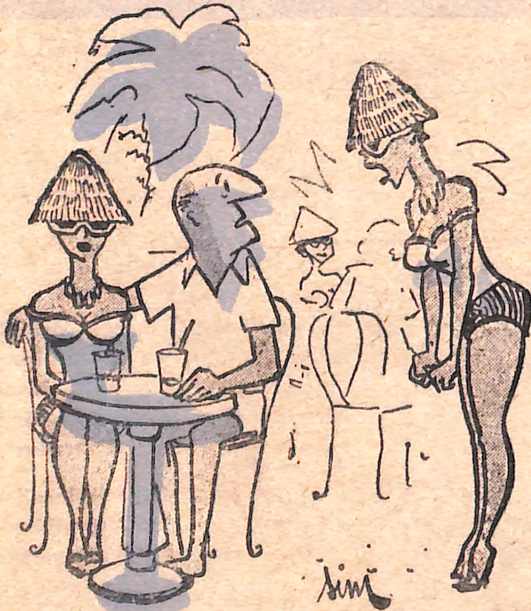
Damat — İşte evimiz Kety... Üzülme, usta vadetti, kış bastırmadan çatıyı kapatacak!..

— Amerikan —

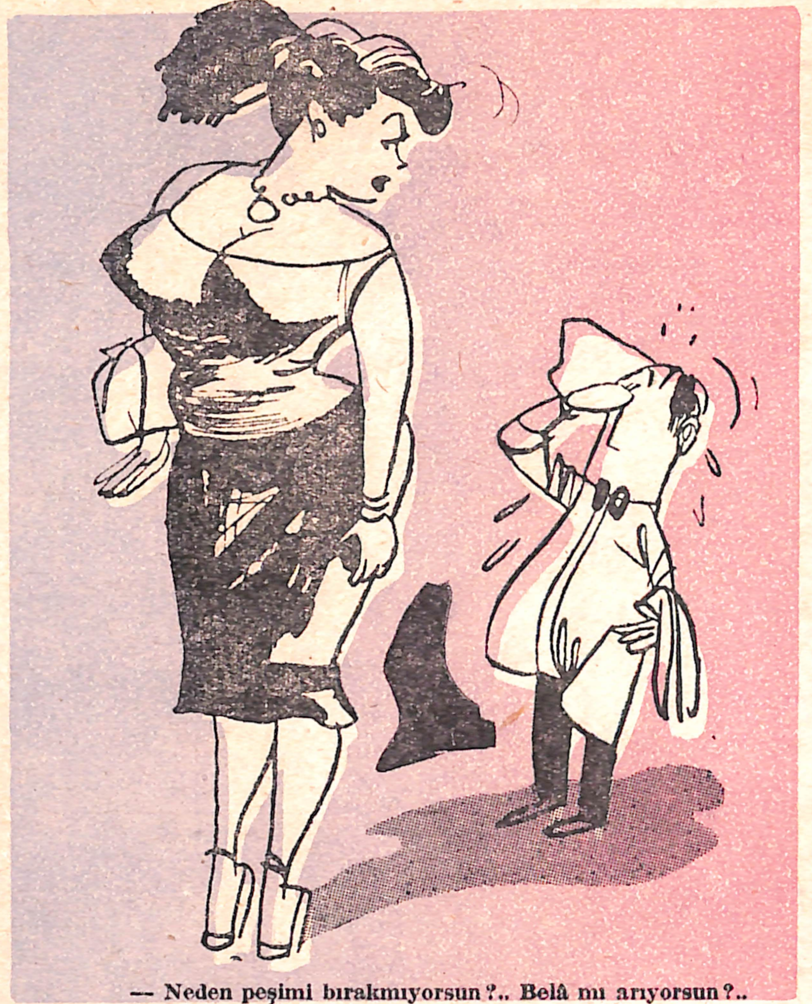
ÇIPLAKLAR HAPİSHANESİ!..

— Fransız —

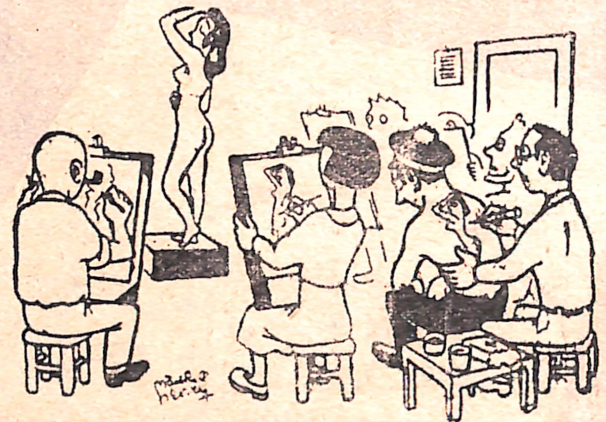
— Hanriiiii!...
— Aaaaaaa!....

— Fransız —

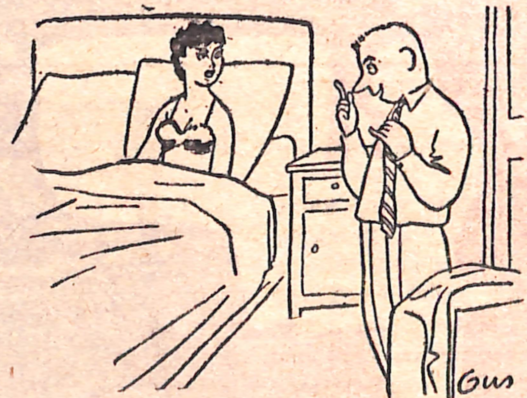
— Neden peşimi bırakmıyorsun?.. Belâ mı arıyorsun?..
— Hayır... Gölge arıyorum!..

— İtalyan —

YAZISIZ!...

— Fransız —

— Rica ederim bakmayınız, kravatımı çıkaracağım!..

— Fransız —

1955 İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM MİLYON LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

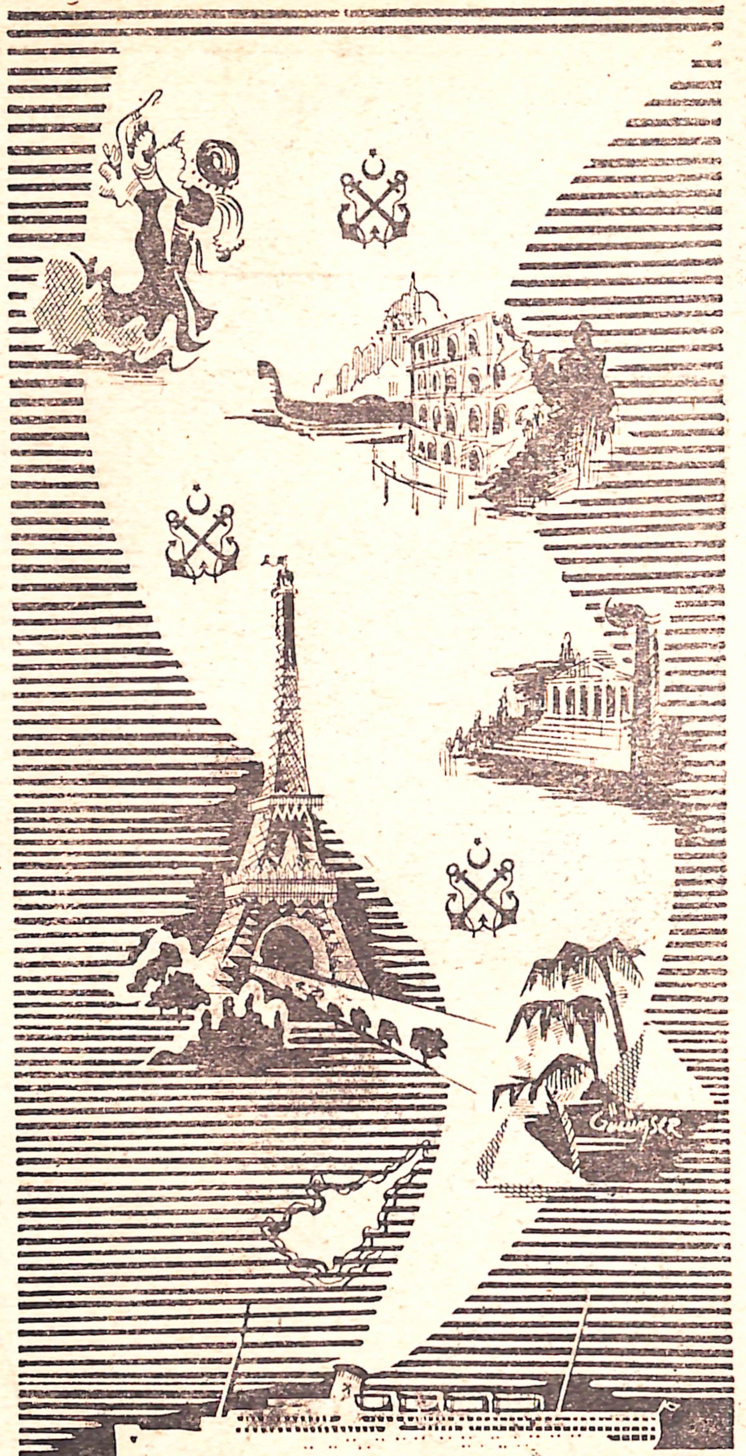
250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ
GRUP MEVDUATI

Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan
1 Kişiye parasının
3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para
ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

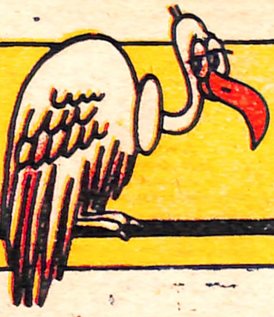

DENİZYOLLARI

ANKARA SİGORTA

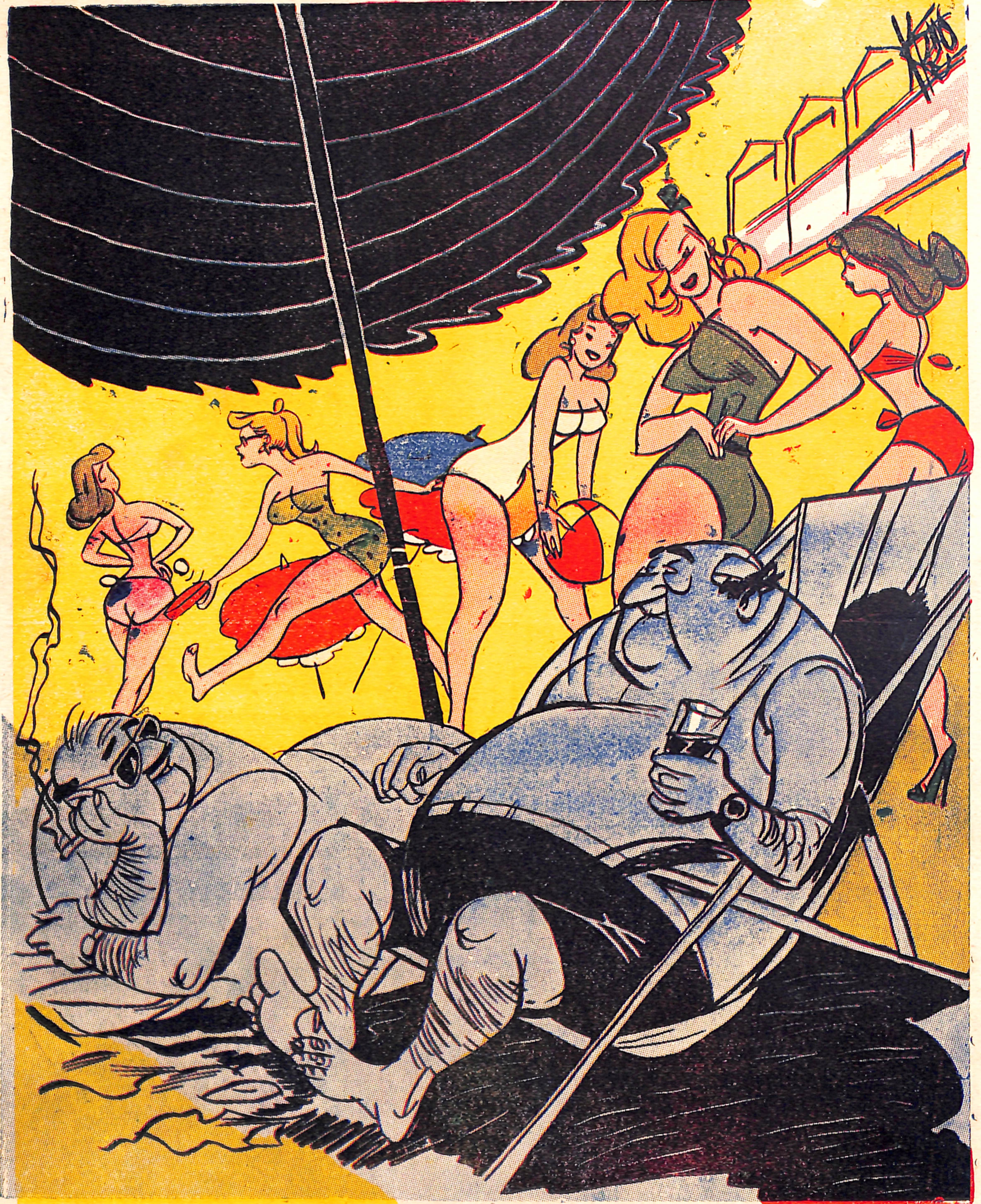

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Baron hazretleri, bana öyle geliyor ki, kendinizi hâlâ mecliste sanıyorsunuz... Hiç bir faaliyet gösterdiğiniz yok!

— İtalyan karikatürü —